

REVISTA VÂNĂTORILOR

BIBLIOTECA
PERSONALĂ
RADU V. MIJA

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Înalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte:

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. C. ANDRONESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, D. BIJU (pentru Banat), I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, Lt.-Colonel SEBASTIAN BRÂNDUȘA (pentru Transilvania), Dr. I. E. COSTINESCU, GENERAL COTESCU, Prof. univ. I. DRAGOMIR Cluj, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GR. N. GRECIANU, GENERAL I. GÂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, Prof. Dr. AMZA JIANU, G. LAKEMAN-ECONOMU, Principele JEAN CALLIMACHI, H. CAVALER DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SCUPIEWSKI, ȘTEFAN ȘENDREA, I. SAGASTA-BĂLANESCU, VAS. ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

DIAMANDI MANOLE, N. CALERGHY, M. FLECHTENMACHER, C. GEORGESCU, S. BODNĂRESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—.

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Societatea Anonimă de Cimenturi din Europa Orientală

(CIMENT-PORTLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

SOCIETATEA DE CIMENT

IOAN G. CANTACUZINO

SOCIETATE ANONIMA

BRAILA

Sediul Social București

Telefon 27/50

Fabrica Brăila

Telefon 84/2

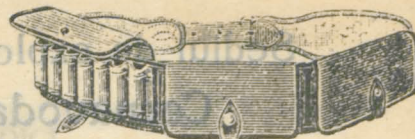
Atelierul de Curelărie M. Soglu & S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei, No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
— cu mâna și din cel mai fin material. —
Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.**

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de tir și de apărare,
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL. ARMURARIA ENGLEZA

Am de vânzare

un prepelicar de rasă pură. Pointer englez, de sex masculin, etate 6—7 luni, la începutul dresajului, alb cu pete maron, cap de o frumusețe rară, origina cea mai bună. Prețul Lei 3000.

A se adresa:

Crescătorii de câini din Rupea-Cohalm 92, Jud. Târnava-Mare, Transilvania.

DE VANZARE

cățel frumos pointer — brac (jumătate sânge), proveniență pur sânge Quesako. Etate 5 luni, f. bun de scos la actualul sezon de prepelițe.

Bun apporteur.

A se adresa la revistă.

Celebrele cartușe:

Originale Rottweil

„Weidmannsheil!“

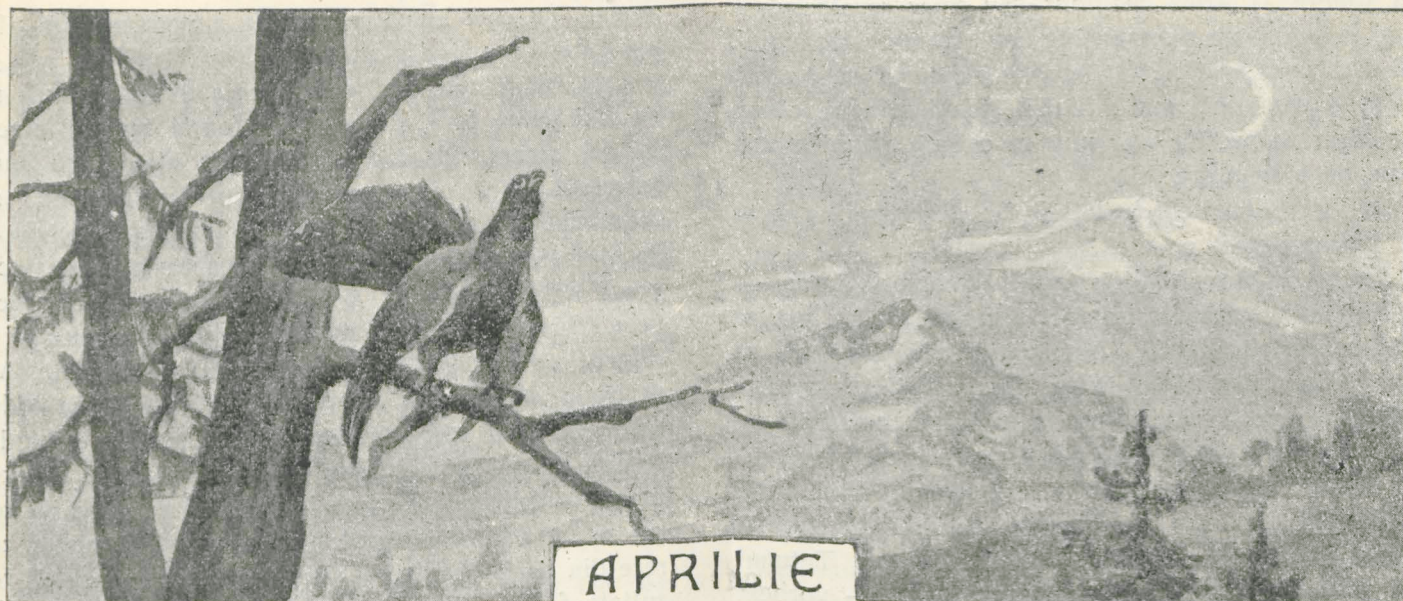
se găsesc numai la „UNIUNE“

Încărcate, fără alicie: Lei 6.— bucata

Încărcate complet, negre: Lei 7.— »

» » roșii: Lei 7.50 »

A mai rămas o mică cantitate, deci grăbiți-vă!

Vânătoarea în România

Este sport? Sau e petrecere?

de Alex. Sutz,
 Consilier la Trib. Cluj

Ca să poți vâna, trebuie să te conformezi legii intitulată: de protecție a vânatului. (Art. 36, 39, 41 și 42).

Să începem: Art. 36: „Cine *voeste*, să vâneze—este dator să... aibă un permis de vânătoare“. Adică trebuie să *voești* — singura pregătire ce ți se cere, singurul talent — să plătești o taxă.

Totuși vânătorul are o armă distrugătoare în mână lui și din nenorocire, majoritatea are și gândul și dorința — de a distruge!

Bietele și frumoasele animale cari populează încă multe părți ale ținuturilor românești! Iată o bogăție, în plus un aliment prețios, care deseori este bine venit și ajută în proporție simțitoare la satisfacerea nevoilor pieței și mai adaugă la punga familiei vânătorului sărac câți-va lei, cari îi vin într'ajutor.

Și cu toate acestea, câți nu abuzează de puțin îngrădita libertate, imbibăți de o concepție cu totul eronată, pentru a transforma acest nobil sport în petrecere de distrugere. Nu apăs destul, când mă exprim astfel; o știu prea bine, noi mai bătrâni în ale vânătorii și ne doare sufletul să asistăm neputincioși la împuținarea crescândă a vânatului în România-Mare!

Care din noi nu a auzit pe tovarășii de vânătoare lăudându-se că au urmărit un stol de potârniche, până le-a ucis pe toate.... Și iarăși se știe că pe viscole mai mari, bietele păsări se apropie de sat și aci — sătenii le prind cu sacul, sau cu lațul în cazul cel mai fericit. Nu am cetit cu toții oare, în 1921—22, într'un ziar mult răspândit, că în Ialomița a căzut polei și că sătenii aduc la sate, călări, câduri întregi de dropii? Iar dacă vă veți duce prin acele ținuturi, veți afla că încă se vânează mult și bine cu ogarul la

epure.... Și doară Ialomița, Vlașca, sudul Ilfovului, sunt aproape de capitala Țării!

Protestări cred că se aud — dar executări? mă îndoiesc! Ce să mai zicem de ținuturile mai depărtate?

Tot astfel mergem înainte — începând dela copii cari primesc puști de vânătoare și cu care se exersează, fără milă și fără control, ani de zile, pe orice vânat le iese înainte și în orice timp, — ca să ajungem la acei ce se duc la vânătoare numai de câteva ori pe an, și atunci își fac o plăcere să tragă cu pușca or unde, la 80 m., la 100, la 150 m. Nu mai vorbesc de sătenii noștri — acei cu puștile — cari nu cruță...

Vânătoarea doară este o petrecere *inoferivă*!...

Dar să urmărim legea — poate se va găsi ceva mai solid pentru apărarea acestui avut al Țării!: Art. 39 „Sânt scutiți de obligația de a avea permis de vânat: Persoanele... propuse la ocrotirea vânatului și la paza terenurilor de vânat — dar numai când vânează din ordinul stăpânului“. Criminală dispoziție! Pentru că sub acest pretext aproape toți păzitorii câmpului sau a pădurii obțin, din stăruința d-lui proprietar, câte un astfel de drept. Apoi... trebuie să procure vânat pentru masa boerului, pentru masa d-lui administrator, a d-lui Șef al Ocolului... etc. etc! Concluzia e că acest vânător, scutit de permis de vânătoare, se exersează și el zilnic pe bietul vânat. Dacă este aproape de un centru mare, unde se vinde vânatul, atunci acest exercițiu îi mărește venitul... Rezultatul: depopularea complexă a teritoriilor de vânat. Și sunt multe păduri în apropierea Bucureștilor, unde, dacă faci o vânătoare cu bătaia, te costă un epure 500 lei cel puțin.

Așa dar, trebuiesc suprimate aceste drepturi. Pândarul cu titlul jurat de păzitor de vânat nu trebuie

să vâneze. 1) Arma cu glonț, sau chiar revolverul, îi vor fi suficiente pentru apărarea bunului stăpânului. Și dacă voește să fie vânător, să plătească ca toți ceilalți, și chiar mai mult, fiindcă, toată ziua pe câmp, de sigur va profita mai mult ca oricare altul de ocaziile de a împușca.

Art. 41 (alineatele 1, 2, 3 și 4): „Permisul *va putea* fi refuzat etc.“

De ce *va putea*? adică acum? Rămâne la apreciere, deci poate fi acordat oricărei persoane ce nu știe să țină o armă în mână?... M'a luat gândirea înainte, să mă iertați, căci altfel sună paragraful: „... oricărei persoane „ce nu va fi înscris în rolul contribuțiunilor“. Ce are a face persecuția aceasta a contribuției — cu vânătoreea? Și doară noi contribuim mai mult, decât crede D-l Ministru de Finanțe, să nu-i fie teamă! Vânătorului i se impune răbdare și tutun. Tutunul ne costă mult mai mult decât impozitul, — vorbesc de înainte de război! (O timpuri! Poate se vor mai reîntoarce!).

Art. 41 al. 2. — „Se *poate* refuza — deci se poate acorda — oricărei persoane, care în urma unei condamnări ar fi fost privată de drepturi, conf. codului penal“. Aș vrea să știu, câți din aceștia au fost refuzați de Domnii Prefecți? În România? O cercetare în această direcție vă va dovedi că această dispoziție aproape a căzut în desetudine, pentru motivul că e greu de controlat, iar certificate de cinste se capătă ușor. Idem pentru § 3.

Art. 41, § 4. Citesc... dar nu-mi vine să cred: „Se *poate* refuza — deci se poate acorda — oricărei persoane condamnate pentru *vagabondaj — cerșetorie*“. Cum așa? Vagabonzii și cerșetorii merg la vânătoree? Au bani destui, pentru a cumpăra pușcă, muniții — etc.? Vă închipuiți cerșetorul dela colț, intrând la magazinul Zissu, să ceară — nu pomană... un leu, — ci o pușcă de vânătoree!

Pe aceștia nu i-aș numi cerșetori, vagabonzi, ci mai bine nebuni.

Art. 42. — „Permisul nu va fi liberat: 1) Minorului — dacă nu e cerut de tatăl 2) Păzitorilor holdelor — dacă nu sunt și paznici ai vânatului. 3) Interzișilor, 4) Acelor pedepsiți pentru braconaj, 5) Acelor condamnați pentru crime, 6) Condamnaților la prezenta lege, ce s'au sustras pedepsei, 7) Celor puși sub supravegherea poliției“.

Acestea sunt toate garanțiile, pe cari legiuitorul le-a găsit suficiente pentru a da voe ca să se vâneze — să se distrugă!

Unui birjar sau automobilist i se cere o pregătire prealabilă, un examen; se convinge comisia examinatoare că nu va călca lumea pe stradă și apoi numai capătă brevetul de conducător. Vânătorul nu are nevoie de pregătire, deși se folosește de pușcă, care ucide și oameni și nu este supus nici unui examen, spre a vedea și a învăța, că vânatul ce crește în țara aceasta, sub ocrotirea așa zisă a legilor făcute

anume, nu este numai un țel de a petrece, fără altă obligație morală din partea-i?

Educația vânătorului prin frica amenzii aproape nu se mai poate face, fiindcă sânt foarte rare procesele de contravenire la legea vânatului; nimeni nu pune interesul dorit. Descoperitorii infractorilor nu au compensația prevăzută în art. 92 din lege, căci nu li se plătește $\frac{1}{2}$ din amendă, fie că aceasta nu se încasează dela condamnat, fie că, chiar dacă a fost încasată, trebuie să cheltuiască cu petiții și drumuri pe la diferite autorități atât de mult, încât se lipsește. Aci ar trebui neapărat o complectare a art. 92, ca ordonanța de plată către descoperitor să se facă de judecător — *din oficiu* și odată cu luarea măsurii de executare a sentinței, și să se îngrijească ca descoperitorul să fie achitat integral și efectiv și fără nici o cedere din partea sa. Acest sistem de recompensă dă rezultate foarte bune la vâmi, de ce nu ar da și aci? Toți am fi bucuroși și Statul ar câștiga prin încasări de amenzi mai multe, de oarece agenții urmăritori s'ar ocupa cu mai multă tragere de inimă de această chestiune, când vor vedea că le sosește acasă, fără trudă, ordonanța de plată, trimisă din oficiu de judecător. Căci din două una: or legiuitorul a voit să dea realmente această primă de încurajare descoperitorilor — și atunci să le-o plătească fără dificultăți și complicațiuni de formă — or atunci l'a amăgit, și trebuie să ajungă aci, dacă sunt atâtea greutăți pentru ca să li se plătească dreptul lor.

Așa dar, cred că ar fi nemerit și foarte necesar, ca titlul de vânător — cu permis în regulă — să fie supus unor anumite pregătiri teoretice și practice, pe cari candidatul să le cunoască bine și să fie în stare a o proba în fața unei comisii examinatoare, compusă din 2 sau 3 membrii.

Sesiunea de examinare să fie fixată la 2 epoce din an și să se ție la reședința județului. Membrii comisiei să fie plătiți cu diurne fixe — socotite pe *ore* de lucru — și cari ușor se pot achita din o taxă ce ar plăti-o candidații, taxați după avere, la mai multe categorii.

Aș supune acestui examen pe mulți actuali vânători, cari nu vor putea proba că au avut permise de vânătoree cel puțin 5 sau mai mulți ani.

Rezultatul este ușor de prevăzut: Acel ce nu știe și nu vrea să cunoască regulile vânătoriei, va cădea la examen și dacă nu e pasionat, se va lăsa de această meserie.

Acela pasionat însă, se va prezenta de 2 ori și mai mult la examen, până va reuși. În acest caz de sigur că și va aminti în totdeauna că nu e permis să distrugi un stol de potârniche, nici să împuști epurele în Aprilie. Și aceasta nu de frica amenzii, dar pentru că a învățat că trebuie, pentru propriul său folos, să-l cruțe.

Și astfel, răbindu-se numărul inconștienților ce astăzi se folosesc de titlul de vânător, împușcăm cu atâta numărul braconierilor legali.

Intrucât privește cartea de recomandat elevilor,

1. O recentă dispoziție a Direcțiunii Vânătorei împlinește acest deziderat.

cred că se va găsi o pană a bunilor noștrii vânători, care să se ocupe cu colectarea și tălmăcirea, pe limbajul practic, a regulilor și a legilor referitoare la vânatoare.

Apoi, cred că trebuie neapărat ca revista Uniunii să contribuie și ea la răspândirea, în toate colțurile țării, a simțământului datoriei către legi, și mai ales către aceasta de ocrotire a vânatului, pe care foarte mulți nu o cunosc.

D-l Ministru de Domenii să fie rugat — și sper că ne va acorda acest sprijin pentru o bogăție, pe care are tot interesul a o menține — ca revista Uniunii să fie răspândită în toată țara, obligând Primăriile a se abona la ea. Iar uniunea să reducă pentru primării abonamentul la $\frac{1}{2}$, — cu riscul chiar ca noi ceilalți abonați să plătim mai mult.

Sosirea revistei Uniunii în comune, unde alte gazete nu vin, va fi un adevărat eveniment, și toți acei ce știu a ceti o vor cunoaște din scoară în scoară. Bine înțeles, printre cei d'întâi vor fi funcționarii statului, și acum începe rolul educativ al revistei: Pe copertă să fie indicată speța vânatului care este permis a fi vânat în acea și următoarea lună.

Apoi pe contra pagină, sau la început să se reproducă, împărțit în 3, pe trimestru, articolele din lege dela capit. XVI, dela 73 la 96 inclusiv art. 98 și 101. Aceasta în mod periodic, la fiecare trimestru să se repete, fără teamă de a plictisi pe cititori.

Cred că astfel, agenții chemați a aplica legea o vor învăța și — în speranța profitului — mulți o vor aplica. Căci astăzi, majoritatea din primari, șefi de gară, cantonieri, nici nu-și închipuie că ar putea cere vânătorului socoteală de ale vânatului.

Să se deschidă coloanele revistei pentru acei ce vor să reclame de o nedreptate sau neexecutare, acestea trebuind să fie însoțite de organele centrale ale Uniunii, care să se ocupe ca dreptatea să se facă și ne-regula să înceteze.

Și astfel sper că, într'un timp nu depărtat, să vedem vânatul iarăși înmulțindu-se, ajutată fiind legea de protecție și de aceste noi măsuri.

Aprilie 1924.

N.R. Ne interesează să constatăm că un magistrat superior găsește că legea vânătoarei, de care atâția se plâng că este *prea severă*, încă nu este *indeajuns* de severă.

O comunicare a Societății Vânătorilor „Cerbul” din Azuga

„Regiunea muntoasă din Valea Prahovei a fost întotdeauna unul din cele mai bogate terenuri de vânatoare.”

„Speciile predominatoare sunt urșii, lupii, vulpile, râșii, mistreții, caprele negre, căprioarele, cocoșii de munte și găinele de alun.”

„În timpul normal, această regiune a fost onorată în mai multe rânduri cu prezența chiar a M. S. Regelului Ferdinand I la vânătorile de cocoși, ce de regulă le organiza în partea locului D-l Fr. Mak, fostul Administrator al Domeniilor Regale Sinaia-Predeal.”

„Terenurile în cheștiune, aparțin Casei Regale, Domeniilor Coroanei, Eforiei Spitalelor Civile și Succesiunii Cantăcuzino.”

„Administrațiile celor dintâi două proprietăți având regula de a nu arenda nimănui dreptul de vânatoare pe acele proprietăți, — *deși pe ele s'a vânat și se vânează încă*, — a făcut ca numărul amatorilor sportului de vânatoare să sporească simțitor și în aceeași proporție și numărul braconierilor, pentru întreaga această regiune, amenințând astfel cu distrugerea completă a vânatului.”

„La 18 Februarie 1922, a luat ființă la Azuga Societatea Vânătorilor „Cerbul” al cărei Statut s'a aprobat și legalizat de Judecătoria Sinaia sub No. 88/922 și al cărei prim scop, după cum prevede Statutul, este *stărpirea braconajului* pe de o parte, iar pe de alta *protecția și înmulțirea vânatului*” etc.

Acesta este conținutul unui articol ocazional, al nostru, publicat în Rev. Vânătorilor No. 31 din Ianuarie 1923.

Astăzi, după 2 ani dela înființarea Societății „Cerbul”

și un an întreg dela publicarea articolului de mai sus, D. Căpitan Schneider-Snyder din Dârste-Brașov, în articolele D-sale publicate în N-rile 43 și 44 din Ianuarie și Februarie a. c. vine și confirmă în totul arătările noastre privitoare la starea vânatului în această regiune și propune măsurile cele mai sigure de stărpirea braconajului prin aplicarea cu strictețe a legii vânătoarei și confiscarea imediată a armelor militare, de care dispun o mulțime de indivizi din partea locului.

Obiectiv și lipsit de orice interes egoist, d-l Căpitan Schneider-Snyder mai vine cu un program-memoriu propunând înființarea în această pitorească regiune — Munții-Predealului — a unui parc zoologic cu muzee și sanatorii, lucruri cari dacă s'ar împlini când-va, ar putea da ocaziune României-Mari să se compare cu țările din Apus ce se mândresc de mult cu asemenea bogății

Societatea Vânătorilor „Cerbul” din Azuga împărtășește în totul vederile D-lui Căpitan Schneider-Snyder, luându-și angajamentul de a întreprinde chiar o acțiune, ca acest mare program să capete un început de executare.

În acest scop apelează la toate Cercurile și Societățile vânătoarești din țară ca să-și spună cuvântul, eventual a trimite delegați specialiști pentru vizitarea menționatei regiuni, după care să se formeze un comitet de inițiativă și a se trece apoi la fapte.

Gh. Ceașoiu

Președintele Soc. Vânat. „Cerbul”
Azuga (Prahova).

Despre semnele caracteristice de recunoaștere a păsărilor răpitoare și însemnătatea lor din punct de vedere vânătorească

de C. A. V. Popescu

Majoritatea înspăimântătoare a vânătorilor nu cunoaște — vai! — decât trei soiuri de păsări răpitoare: vulturi, ulii găinari și ulii pășărești. Alții mai verșafi în ornithologie, mai știu și numele șoimului, însă nu sunt siguri, care dintre paseri se numește șoim.

Susțin aceasta cu atât mai vârtos, cu cât am avut ocaziunea să citesc cărți românești, care, tratând despre păsările răpitoare, făceau greșeli pe care nu le pot numi altfel, decât ridicole. Intr'o carte, spre exemplu, era o listă a vânatului vătămător cu pene, în care erau amintite paseri, care la noi nu trăesc, iar în schimb, despre alt grup întreg de răpitoare, se făcea că nici nu știe. Tot la acel loc se zice că numele științific al șoimului voiajor este: *falco peregrinus*, *subbuteo* și *lanarius*, adică dă același nume românesc la trei feluri de șoimi.

Despre numirile românești a răpitoarelor pănoase e greu de vorbit. Cred că în această privință nu s'a stabilit încă nimica și le numește cine cum vrea. Tot pentru același motiv și eu le voi numi în cele de mai jos așa, cum cred că e mai bine.

Intr'o altă carte se tratează — pe aceeași pagină — despre *astur nisus* și *accipiter nisus* dându-le câte un nume românesc diferit și tratându-le, parcă ar fi două feluri de paseri, cu toate că atât *astur* cât și *accipiter nisus* este una și aceeași pasăre, cobățul (*Sperber*, pe nemțește). Trebuie însă știut că paserile, ca și alte animale, au diferite numiri științifice, așa cum erau numite de diferiți savanți, care le puneau numele ce le părea lor mai caracteristic. Tot pentru aceasta este foarte important — amintind numele științific a vreunui animal — să indicăm și numele savantului care la numit așa. Atunci evităm confuzia.

Nu e de vină așadară bietul vânător român, dacă nu cunoaște paserile răpitoare, fiindcă nu are de unde învăța. Iar pe de altă parte, tocmai pentru vânător este mai important să cunoască aceste paseri, ca să poată alege și micșora numărul celor stricătoare în măsură potrivită și a putea ocroti pe cele folositoare.

În cele tratate mai jos, nu pot reda întreaga istorie naturală a păsărilor răpitoare — pe cine îl interesează tema și așa tot va ceti vre-o carte străină — voesc aci a vorbi mai mult de acele semne caracteri-

stice ale lor, cu al căror ajutor este ușor a le deosebi. Mai ales, pentru că nici cărțile ornithologice nu atrag în destul atenția cetitorului asupra acestor semne. Și anume, mărimea și culoarea păsărilor răpitoare nu este un semn caracteristic. Ele mai bine se pot deosebi prin forma picioarelor și al ciocului lor, iar în zbor, după forma aripilor și a coadei desfășurate.

Răpitoarele noastre aparțin ordinei a zecea a păsărilor: *Pelargornithes*, a primei subordine acestei ordine: *Ciconiiformes*, a primului grup din subordinea primă: *Accipitres* (răpitoare) și în fine a primei familii a acestui grup: *Falconidae*.

Familia *Falconidae*-lor care trăește în țara noastră se împarte în cinci subfamilii: 1) Șoimi (*Falconinae*), 2) Surlite (*Buteoninae*), 3) Ulii (*Accipitrinae*), 4) Vulturi bârboși (*Gypaetinde*) și 5) Vulturi (*Vulturinae*).

Subfamilia șoimilor este compusă din 2 genuri, și anume *a*) șoimi nobili (*Falco*) și *b*) vânturei (*Tinnunculus*). Semnele caracteristice ale ambelor genuri sunt: Tarsus (partea piciorului de la degete până la prima încheetură, (vezi figura), scurt, fără pene. Degete și ghiare foarte bine dezvoltate în proporție cu mărimea paserei. Pe dungile de sus ale ciocului lor, au un colț ascuțit, numit dinte (vezi figura) care nu se vede la nici o altfel de pasăre răpitoare, decât în formă rudimentară, însă nici odată ascuțită.

În zbor șoimii sunt ușor de cunoscut, după forma cercuită ca secera a aripilor lor înguste, asemănătoare mai mult cu acelea ale rândunelei. Afară de aceasta, șoimul nobil se caracterizează și prin modul lui de a vâna, și anume el prinde prada lui întotdeauna în zbor. Adică prinde numai paseri zburătoare, iar nu de acele care șăd pe copaci sau pe pământ și nici alte animale care nu pot zbura. Vânturelul poate prinde și hârtele de pe jos.

De oare ce șoimul nobil are mărimea aproximativă a unei găini și fiindcă e foarte tare și un zburător foarte bun, el este periculos mai ales pentru porumbel, potârnică, fazani și alt vânat pânos de aceeași mărime. Așa dar el este o pasăre stricătoare, care trebuie vânată, acolo unde voim a prăsi vânat pânos mic. Pentru epuri el nu înseamnă însă nici un pericol.

La noi trei feluri de șoimi nobili sunt mai cunoscuți: șoimul călător (*Falco peregrinus Tunst et L.*, *Falco gentilis Fridericus imper*, *Falco generosus Belisarius*, *Falco nobilis Gessn*, *Falco anatum Bonap.*¹⁾). Șoimul sacru (*Falco sacer Gm*, *Falco lanarius Pall*, *Falco lanarius Gloger*), ambii inamici periculoși ai vânatului mic pânos, și șoimul păsărar (*Falco subbuteo*, *L. Falco arborealis alb. M.*, *Hypotriarchis subbuteo Belon*); care având o lungime numai de 32 cm., răpește mai mult ciocârlii, sturzi, rândunele și alte paseri cântătoare, așadar deși nu din punct de vedere al vânătoarei, este totuși stricător.

1. Picioar de erete 3. Picioar de șoim
2. Picioar de uliu 4. Picioar de aquila

Vântureii au aceleaș semne caracteristice ca și șoimii nobili, sunt însă numai de mărimea aproximativă a unui porumbel. Aceste păsări drăguțe răpesc numai hârți, insecte și alte animale stricătoare mici, sunt de astfel absolut folositoare și trebuiesc ocrotite ca și păsările cântătoare. Numele și l'au primit din cauza obiceiului lor, să stee pe loc în aer cu aripile vibrante, adică vânturând.

Avem două feluri, și anume: vânturelul roșu (*Tinnunculus tinnunculus L.*, *Tinnunculus alandarius Bonap*, *Falco brunneus Bechst*, *Cerchneis guttata Bae-decker etc.*), și vânturelul vânăt (*Tinnunculus vespertinus L.*, *Erythropus vespertinus Bonap*, *Cerchneis vespertinus Boie*, *Falco rupeus Beseke etc.*), ultimul după cum îi arată și numele științific, zboară mai mult seara.

Subfamilia surlițelor (*Buteoninae*) cuprinde șapte

genuri, și anume a) aquila (*Aquila*) b) surliță cu cioarici (*Archibuteo*), c) surliță (*Buteo*), d) aquila de mare (*Haliaeetus*) e) aquila de râuri (*Pandion*), f) surliță vespilor (*Pernis*) și g) milanul (*Milvus*).

Aquila se caracterizează prin *tarsus*-ul lor pânos până la degete, cioc arcuit, puternic și ascuțit, însă fără dinte. În zbor penele de la vârful aripilor lor sunt deschise și stau ca degetele mânei omului.

Sunt paseri periculoase tuturor soiurilor de vânat mic până la iedul de căprioară și capră neagră.

Feluri mai cunoscute sunt la noi aquila de stâncă (*Aquila chrysaetus L.*), aquila țipătoare (*Aquila naevia M. et W.*), aquila steppelor (*Aquila melanoetus L.*), aquila pitică (*Aquila pennata Gm.*), etc.

Genul surlițelor cu cioareci este reprezentat la noi prin singurul fel: surliță cu cioareci (*Archibuteo lagopus Brünn*). Ca atare ea este de mărimea unui cocoș de casă, are *tarsus*-ul pânos ca aquilele, însă penele nu cresc în partea dinnapoi a *tarsus*-ului și dacă le deschidem cu degetele, vedem acolo o brazdă goală. Acesta este cel mai sigur semn care îl deosebește de aquila pitică, care este de aceeași mărime. În zbor, penele aripilor îi sunt închise.

Surliță cu cioareci nu clocește la noi, ci este numai un oaspete de iarnă al nostru. Dacă nu e zăpadă și poate prinde destuli hârți, atunci nu este stricătoare, dacă însă îi lipsește această hrană, ea poate deveni o plagă a potârnichilor.

Printre surlițe avem iarăși numai un fel: Surliță hârților (*Buteo buteo L.*). Este cea mai cunoscută și mai bătătoare la ochi dintre paserile răpitoare. Este acea pasere, pe care o vedem în zile senine zburând ore întregi în arcuri mari, apoi șezând în vârful unei clăi, grămezi de gunoiu, vre-unui par etc., așteptând cu răbdare să vadă ceva pradă, care constă din hârți, amphibii, reptilii și insecte. Numai ocazional dacă prinde puțul vre-unui animal, obiect de vânătoare. Este prea greoaie ca să poată prinde din fugă, cu atât mai puțin din zbor, vre-un animal.

Tarsus-ul ei scurt este fără pene și galben ca pucioasa. Ciocul fără dinte. Capul lat, seamănă puțin cu acela al buhei.

Ne-făcând pagubă vânătorului ea poate fi tolerată în tot locul, afară de apropierea vre-unei fânării artificiale.

Genul aquilei de mare (*Haliaeetus*), are la noi numai un singur reprezentant: aquila de mare (*Haliaeetus albicilla L.*). Este una din cele mai mari paseri răpitoare ale noastre. Ciocul ei este puternic și seamănă cu acela al aquilei de stâncă. *Tarsus*-ul ei este jumătate pânos, jumătate gol. În zbor se deosebește de celelalte aquile prin coada, de multe ori și prin capul ei alb.

Prinde, afară de tot soiul de vânat mic, și pești, trăește mai mult în regiuni băltoase.

Aquila de râuri (*Pandion haliaetus*) este unicul la noi din genul „Pandion”. Din punct de vedere vânătoresc nu are însemnătate, deoarece trăește aproape numai din pești. *Tarsus*-ul ei fără nici o pană este mai scurt decât degetul de mijloc. Dege-

1) Amintesc mai multe numiri științifice la aceeași pasere ca să evit orice încurcătură.

tele ei sunt foarte aspre, ca să nu alunece peștii dintr'ânsele. Penele la ceafă îi sunt ceva mai lungi, făcându-i un moț mic.

Surlița vespilor (*Pernis apivorus* L.), din genul „*Pernis*“ este cam de mărimea surliței hărților, însă e mai subțire. Se nutrește numai cu insecte, mai ales vespi, afară de aceasta mai prinde câte un hârte, vre-o reptilă, așa că vânătorului nu-i face nici o pagubă și trebuie ocrotită.

1. Cioc de aquila 3. Cioc de vultur
2. » » surlița 4. » » uliu
5. 6. 7. Cioc de șoim

Tarsus-ul ei este scurt, peleg. Degetele au ghiare lungi, dar nu prea strâmbe și slabe. Cele trei degete de dinainte sunt aproape de aceeași lungime. Lucru caracteristic, ce nu îl are nici o altă pasăre răpitoare: Lângă cioc nu are acele fire de păr aspru pe care le au celelalte răpitoare. În sbor seamănă cu surlița hărților, însă aripile îi sunt mai înguste și coada mai lungă.

Dir. genul milanilor (*Milvus*) trăesc la noi două soiuri: milanul roșu, numit și milan regal (*Milvus milvus* L., *Milvus regalis* Briss) și milanul murg (*Milvus korschun* Mm., *Milvus niger* Briss). Semnul cel mai caracteristic al milanilor este coada lor bifurcată, asemenea ca și a rândunelei, cu gușa albă, care le deosibește de toate celelalte paseri răpitoare. Sunt păsări cât surlița, milanul roșu chiar și mai mare. Au un *tarsus* peleg, lung cât degetul lor de mijloc. Ghiare nu prea lungi, slabe, cioc mic în proporție cu trupul. Milanul roșu este mai mare decât cel murg. Bifurcătia cozii îi este mai pronunțată, culoarea ruginită, capul și gușa aproape albă.

Milanii se nutresc numai cu mamifere și paseri mici, cu amphibii, reptile și cu hoit. Din punct de vedere vânătoresc nu are însemnătate prada ce o fac ei, dar au obiceiul să necăjască atâtea alte paseri mai versate în prinderea pradei decât ei, spre ex. șoimi și ulii, până când acestea le cedează prada.

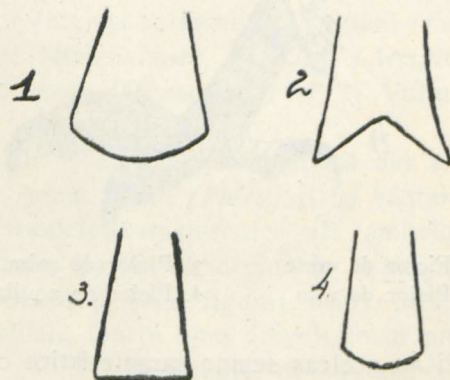
Astfel că ei totuși fac și puțină pagubă, deoarece-ce silesc alte răpitoare să facă mai multă pradă.

Subfamilia uliilor (*Accipitrinae*) cuprinde în sine trei genuri, din care cele două d'întâi reprezentate prin câte un soi: cobățul (*Accipiter*) și uliul (*Astur*), iar ultimul eretele (*Circus*), este de patru soiuri și anume: Eretele albastru (*Circus cyaneus* L.). Eretele palid (*Circus macrurus* Gm.). Eretele cenușiu, (*Circus pygargus* L.), și Eretele ruginiu (*Circus aeruginosus* L.).

Uliul porumbeilor *Astur polumbarius* L. *Accipiter astur* Pall, *Falco gallinarius*, *gentilis*, *dubius* etc.) și cobățul (*Accipiter nisus* L. *Astur nisus* Keys et Blas, *Falco nisus*, *lacteus*, *maculatus* Gm. L., *Accipiter fringillarius* Brehm.), se deosibesc mai mult în mărime, încolo sunt aproape de aceeași formă. Uliul porumbeilor este aprox. de mărimea surliței, însă mai subțire, cobățul este cât un porumbel.

Semnele lor caracteristice sunt: trup subțirel, cap mic, cioc foarte ascuțit, fără dinte, coadă retezată oblu, aripi scurte, *tarsus* înalt, subțire, (al uliului ceva mai scurt), peleg. Degetele lungi cu ghiare foarte ascuțite.

Sunt cele mai periculoase paseri răpitoare, deoarece sunt în stare a prinde orice animal, pe care îl pot birui, fie că zboară, fuge, șade în copac sau pe pământ. Uliul porumbeilor este plaga vânatului mic păros și pânos, cobățul prinde tot, dela mărimea potârnichei, până la vrabie. Ambele păsări sunt absolut stricătoare.

1. Forma cozii de vultur, surlița, aquila
2. Forma cozii de milan
3. » » » uliu
4. » » » șoim

Ereții sunt de statură mijlocie și mai subțirei decât cobății. Ciocul li este mic, slab, foarte strâmb și au și dinte dar rotunjor, nu ascuțit ca al șoimilor. *Tarsus* în proporție mai lung decât la toate passerile răpitoare. Degete scurte, aripile mai lungi, dar mai înguste decât al uliilor și cobăților. Fața le este încadrată cu o cunună de pene și seamănă întrucâtva cu aceea a buhelor.

Ereții sunt locuitorii șesului, fiind mai slabi nu fac prea mare pagubă. Numai unul din ei, eretele ruginiu este periculos pentru vânatul pânos, mai ales acel de baltă, și în consecință trebuie vânat mai intensiv.

Vulturii, cât și vulturii bărboși (*Gypaetus*) sunt

paseri folositoare, deoarece se nutresc numai cu hoit. Aceste paseri impozante devin din zi în zi mai rare, trebuiesc aşadar păzite şi ocrotite de vânător pe cât posibil.

Falnicul vultur bărbos (*Gypaetus barbatus* L.), trăia încă în câteva exemplare prin munţii transilvăneni, însă dacă mai există astăzi acolo, ar fi de stabilit.

Nu ştiu dacă le-am folosit ceva colegilor vânători cu articolul de faţă. A trebuit să fiu cât de scurt ca să nu prea risip materia, voind a da mai mult o perspectivă generală, decât o descriere detaliată.

În ce priveşte vânătoreea paserilor răpitoare, sunt de următoarea părere: Ulii, cobăţii, ereţii ruginii şi unde sunt prea mulţi, acolo şi şoimii nobili, trebuiesc vânaţi sau în alt fel distruşi sistematic, până la o măsură oarecare. Aquile şi milani e destul dacă împuşcăm ocazional, toate celelalte paseri răpitoare trebuiesc cruţate zicem, cu excepţie în apropierea fâzănăriilor artificiale.

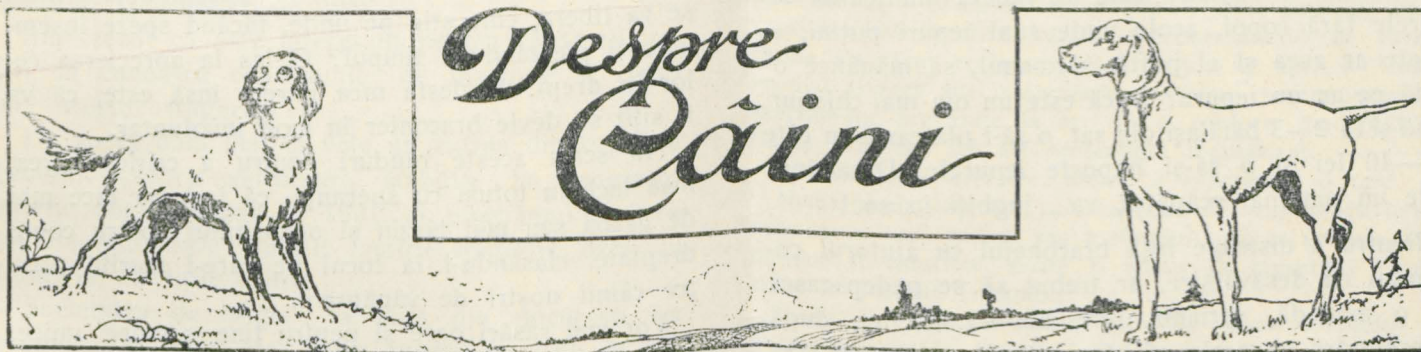
La sfârşit trebuie să amintesc şi buhele (*Stryges*), care trăesc un trai asemănător răpitoarelor, ştiinţa însă nu le socoteşte între răpitoare.

Aceste paseri numite şi răpitoare de noapte nu fac vânătorului nici o pagubă, cu excepţia bufniţei (*Stryx bubo maximus* L.), care însă este destul de rară şi nu are în consecinţă o însemnătate prea mare.

Distruse trebuie însă cioarele cenuşii (*Corvus cornix* L.), coşofana (*Pica caudata* L.), şi gaiţa (*Garrulus glandarius* L.), care prind foarte mulţi pui de vânat mic şi distrug cuiburile de fazan, potârnicchi etc. şi sunt cu mult mai rele decât o mare parte a păsărilor răpitoare.

A învăţa istoria naturală a pasărilor răpitoare — cum am mai amintit — este important, spre a putea alege din ele pe cele stricătoare, a căror vânătoreă este de datoria fiecărui vânător bun şi spre a putea — cunoscându-le — cruţa pe cele folositoare şi indiferente, a căror distrugere este un delict faţă de natură şi o caracteristică a vânătorului prost.

Goleţi (Banat).

Un prigonit al vremurilor !

de Carol Riské

Este vorba de bietul copoi, atât de persecutat de toată lumea, însă care, în ciuda tuturor regulamentelor, fiind prea înrădăcinat în sufletul vânătorului român, care îl are drept moştenire sfântă din moşi-strămoşi şi care nu va renunţa aşa cu una cu două la el, din fericire tot se mai menţine prin părţile muntoase ale ţării şi ici-colo şi la şes, acolo unde avem complexe mai mari de pădure şi unde vânătorul modest, care dispune de mijloace restrânse şi căruia nu-i dă mâna să plătească 500—600 lei numai la bătaiaşi, este forţat să vâneze cu el. În ce mă priveşte, părerea mea nestrămutată este că nu va putea fi distrus *niciodată*, orice s'ar întâmpla, deoarece copoiul este un *câine de vânătoreă*, iar nicidecum un braconier, cum ar fi ogarul, care trebuie complectamente exterminat, dacă mai ţinem să împuşcăm iepuri pe Bărăgan.

Este exact, că cu ajutorul copoiului, braconierul ordinar şi fără scrupule, care lăsându-l vara liber pe câmp, în loc să-l ţie legat şi vânează cu el în tot timpul reproducţiei vânatului, poate distruge vânatul unei regiuni întregi, pe când vânătorul corect, care ştie să se folosească de el, nu va aduce vânatului nici a mia parte din răul, pe care i-l aduc vâ-

nătorile cu bătaiaşi, al căror rezultat sunt de multe ori hecatombe imense de iepuri, care te înfioară, trezindu-ţi un simţimânt de repulsiune în suflet, amestecat cu multă milă pentru sărmanii urechiaţi, cari înebuniţi de foame trag dela câmp la pădure, pentru a căuta acolo hrană şi adăpost şi unde tu, omule, îi iei „ca din oală“, fără a simţi cea mai mică remuşcare..... Aceasta este metoda, prin care se poate distruge întregul contingent de vânat al unei regiuni.

Intr'adevăr, prea puţini veţi găsi printre „copoierii“ convinşi, cari să se declare partizani ai vânătoreii cu bătaiaşi, deoarece ei preferă să împuşte în loc de zece iepuri numai unul, însă pe acela să-l ucidă în mod cavaleresc.

Precum am relevat mai sus, se pot comite şi abuzuri grave cu ajutorul acestui auxiliar zelos al vânătorului, — dealtfel ca şi cu prepelicarul — şi de aceea socotesc că ar fi bine să se selecţioneze sub o formă oarecare „vânătorii“ de „braconieri“, luându-se măsurile cele mai draconice în contra acestora.

Cea mai bună măsură, care se poate lua, este aceea de a se aplica legea cu *toată strictetea* în pri-

vința taxei câinilor, nu ca acum, pentru a i se lua țăranului posibilitatea de a ține 3—4 copoi la ogradă, știut fiind că cea mai mare parte dintre braconieri se recrutează mai mult printre populația rurală și aci mai ales printre pădurari.

Însă, pentru a i-se acorda și copoiului dreptul la viață, ar fi bine, după cum cred eu, ca articolul 33 din legea vânătorului să-l ia și pe acesta sub scutul său, punându-l alături de prepelicar și limier.

Căci într'adevăr, să admitem cazul că mă găsesc la vânătoare pe terenul meu, cu permise și autorizație în regulă, la pădure sau la stuf și câinele ia urma unei vulpi, mânănd'o pe teritoriul vecinului. Acesta, adversar înfocat al copoiului și care probabil că n'a văzut copoi în viața lui, nicidecum să fi vânat cu el, sau vr'un om rău, cu care nu trăiesc în relațiuni armonioase, îmi ucide tovarășul scump cu un foc de armă....

Legea prea îl vitregește pe acest camarad al nostru, făcând în același timp toate concesiile prepelicarului importat.

Acuma o întrebare: Cum să vâneze munteanul iepurele fără copoi, acolo unde sunt iepuri puțini, și poate ar avea și el poftă, sărmanul, să mănânce odată pe an un iepure? Dacă 'este un om mai chiabur, o să-și ia 2—3 bățiași din 'sat, o să-i plătească cu câte 30—40 lei și o să-și împuște iepurele. Dacă însă este un om mai scăpătat, va... înghiți în sec!

Pentru a distruge însă braconajul cu ajutorul copoiului cu desăvârșire, ar trebui să se pedepsească cu o amendă, variând între 500—1.000 lei, după împrejurări, pe acela, al cărui copoi va fi găsit fără stăpân pe câmp sau la pădure, în timpul dela 1 Februarie la 15 Septembrie. Astfel, fiecare vânător va avea grije să-și ție câinii legați, neaducând nici o pagubă vânătorului care puiază și îi va scoate la vânătoare numai între 15 Septembrie și 1 Februarie, epocă, în care ar trebui neapărat să se permită vânătoarea cu copoi.

■ ■ ■

Societatea pentru Protecția și Ocrotirea Vânătorului din Bucovina

Ne adresează o întâmpinare în care se plânge în termeni vehemenți despre destituirea ilegală a inspectorului județean de vânătoare din Câmpulung (Bucovina) și despre imixtiunea organelor incompetente în atribuțiunile de vânătoare. Față de această primă însă gravă știrbire a organizației vânătoarești „Uniunea” a înaintat d-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor următoarea reclamațiune:

Domnule Ministru,

Uniunea Generală a Vânătorilor din România, a cărei scop este protecțiunea vânătorului și a tuturilor intereselor vânătoarești, precum și aplicarea strictă a legii vânătorului, este sezisată de către afiliata ei „Societatea pentru Protecția și Ocrotirea Vânătoarei din Bucovina” prin în copie aci anexatul memoriu, care a fost trimis și Inspectorului General al Vânătoarei.

Un caz identic ni se aduce la cunoștință că s'a petrecut cu d-l Pahone Vasile, inspector județean de vânătoare, din Bistrița (Năsăud), care a fost destituit fără a fi fost nici cercetat, conform Statutului Funcționarilor Publici, și

Deci loviți pe braconierul feroce, fără a lovi însă în micul vânător dela șes și dela munte, care vânează în deplină conștiință și respectați-i pasiunea, acea pasiune, care ne-a pus nouă tutulor, sclavi ai veneratei zeițe Diana, arma în mână.

Loviți în dușmanii vânătorului, în primul rând în bestii bipede, cari nu cunosc ce este mila și dragostea pentru sărmanul vânat și distrugeți ogarii de pe lalomița, însă permiteți-ne romantica vânătoare cu copoi, această frumoasă vânătoare, care ne amintește timpurile îndepărtate ale cavalerismului medieval și pe care numai acela, care a vânat cu copoi, poate să o înțeleagă, să o iubească și să se devoteze ei cu trup și suflet, renunțând la orice altă vânătoare, pentru a sta o zi întreagă în pustietatea codrului și a împușca un singur iepure....

Ajung acum la ultima chestiune, — și ea destul de importantă, — la autorizația pentru vânătoarea cu copoi. Să presupunem că unde-va, într'un cuib din creierul Carpaților, se află ascuns un vânător, mare amator de copoi. Va putea oare omul acesta să alerge după autorizație, care poate că nici nu i se va libera, cine știe pe unde, făcând speze însemnate și pierzându-și timpul? O las la aprecierea celor în drept. Modesta mea părere însă este, că va fi silit să devie braconier în mod involuntar.

Nu scriu aceste rânduri pentru a critica legea, însă încheiu totuși cu speranța, că i se va face mai de grabă sau mai târziu și oropsitul nostru copoi dreptate, clasându-l la locul pe care-l merită printre câinii noștri de vânătoare.

Vor mai răsări oare și pentru tine, scumpe amice, zorile dimineții, când fără nici o teamă vei putea vâna din nou pe plaiurile încântătoare ale munților noștri și prin pădurile seculare ale Teleormanului, când chefnitul tău va răsună din nou prin văi, umplând de bucurie sufletul nostru, chefnitul tău cel dulce, care ne impresionează de zeci de mii de ori mai mult decât toate urletele cetelor de pușlamale fără căpătâi, strânse din pleava satelor?

fără a se fi luat nici avizul inspectorului regional respectiv, nici al Consiliului Permanent al vânătoarei de pe lângă Ministerul de Domenii.

Vă rugăm să binevoiți a vedea că această procedură este în contradicție formală, atât cu normele stabilite de Statutul Funcționarilor Publici, cât și cu dispozițiunile formale ale Legii pentru Protecția Vânătorului și Regulamentarea Vânătoarei, constituind un pericol pentru înfăptuirea și bunul mers al aplicării acestei noi legi, care întâmpină și așa atâtea dificultăți pentru a pătrunde în moravurile noastre vânătoarești, pentru îmbunătățirea cărora societatea noastră luptă fără preget.

Vă rugăm așa dar respectuos, Domnule Ministru, să binevoiți a examina cazurile arătate și a dispune să se facă cele legale.

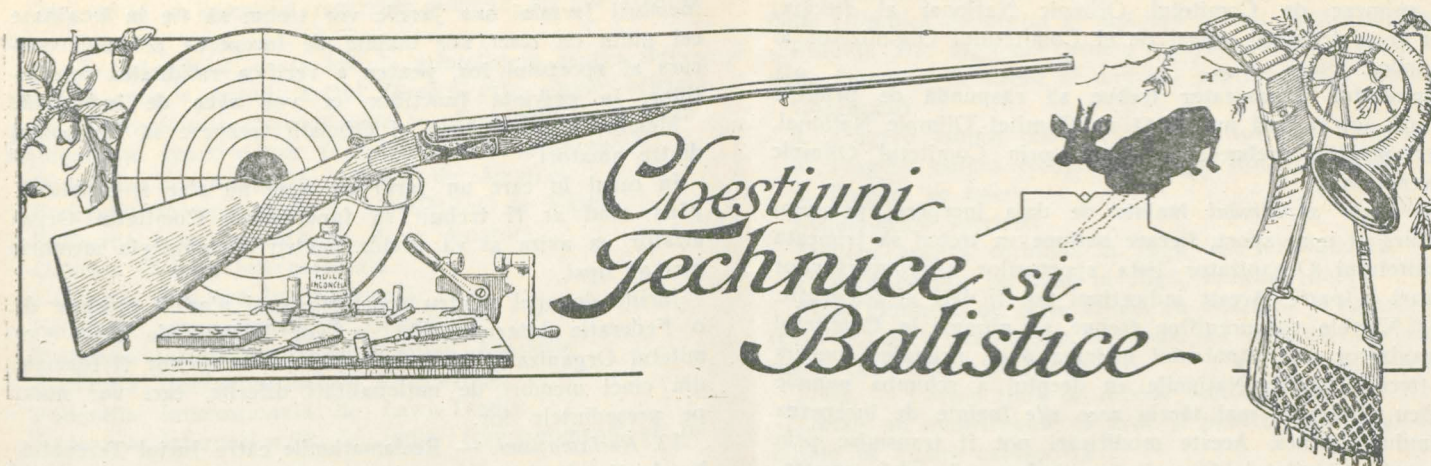
Primiți vă rugăm, Domnule Ministru, asigurarea reosebitei noastre stime și considerațiuni.

VICE-PREȘEDINTE

(ss) N. Racotă

SECRETAR-GENERAL

(ss) C. G. Alexianu

A VIII-a Olimpiadă

În luna Iunie anul acesta se va deschide la Paris a VIII-a Olimpiadă.

Printre jocurile și concursurile ce se vor ține, vor fi și tragerile de vânătoare cu glonț, asupra unei ținte mobile, (cerbul în fugă) și cu alice asupra talerilor (porumbei de lut).

Am crezut că este interesant pentru vânătorii noștri să cunoască condițiunile de înscriere și regulile acestor trageri.

De aceea dăm mai la vale un extras din regulile generale pentru concursuri, stabilite la Congresul Athletic din Lausanne la 1921, și programul tragerilor de vânătoare stabilit pentru tragerile dela 30 Iunie la 10 Iulie viitor.

Societatea de tragere la țintă din București, va organiza în luna Mai, prin îngrijirea d-lui N. A. Lahovary, trageri eliminatorii pentru toate Societățile de vânătoare și vânătorii cari ar dori să reprezinte România la această Olimpiadă.

Reprezentantul, membru al Comitetului executiv internațional Olympic pentru România este D-l George Al. Plagino, președintele Societății de tragere în țintă sus numită și membru al Uniunii noastre, care cu bună voință se pune la dispoziția d-lor vânători, pentru a da toate lămuririle și înlesnirile ce i se vor cere.

REGULI GENERALE

Extras din regulile generale stabilite la Congresul din Lausana în Iunie 1921.

Jocurile Olimpice adună la un loc amatori tuturor națiunilor, punându-i cât se poate mai mult pe același picior de egalitate.

Numai atleții amatori sunt admiși la Jocurile Olimpice.

1. *Definiția Amatorului.* — Definiția amatorului pentru fiecare sport este stabilită de federația internațională care conduce acel sport.

În cazul în care nu ar exista o federație internațională pentru un sport, regula va fi stabilită de Comitetul organizator.

Federațiunea Națională, care în fiecare țară conduce un sport particular, trebuie să certifice, pe formularul de angajament, că fiecare concurent este amator, conform regulilor Federației Internaționale ale celui sport.

Această declarațiune trebuie să fie contrasemnată de Comitetul Olympic național al acelei țări. Comitetul trebuie să

declare că crede că concurentul este amator, după definiția ce o dă Federația Internațională.

În caz de s'ar ivi vre-o reclamație asupra calității de amator a unui concurent, Federația Internațională interesată decide.

În cazul când reclamația este făcută înainte de începerea jocurilor și a probelor, ea se supune unui juriu de apel, care conduce sportul căruia aparține atletul în contra căruia s'a făcut reclamația. Acest juriu de apel va hotărî imediat și fără apel participarea la jocuri, pentru aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 15 și conform modalităților fixate prin art. 11 ale prezentului regulament.

2. *Condițiuni necesare pentru a reprezenta o țară.* —

Numai acela care are naționalitatea de origină sau împământenirea unei națiuni sau a statului suveran pe care aceea națiune îl constituie, poate fi admis să reprezinte o națiune la Jocurile Olimpice.

Acela care a luat odată parte la Jocuri Olimpice nu poate concura la jocurile următoare pentru altă națiune, chiar dacă ar fi obținut naturalizarea prin împământenire, afară numai de cazul unei cuceriri sau de înființarea unui nou Stat, ratificat prin tractate.

În cazul împământenirii, persoana împământenită va face proba că a fost amator în țara lui de origină, în momentul când și-a schimbat naționalitatea. Acela care a fost clasat ca profesionist într'un sport oarecare nu poate lua parte la Jocurile Olimpice.

3. *Limita de vârstă.* — Nu este nici o limită de vârstă pentru concurenții care se prezintă la Jocurile Olimpice.

4. *Participarea femeilor.* — Femeile sunt admise la Jocuri Olimpice. Un program deosebit va fixa concursurile la cari vor lua parte.

5. *Program.* — Programul Oficial al Jocurilor Olimpice este stabilit conform cu clasificarea adoptată de Comitetul Internațional Olympic.

Sporturi atletice și ciclism.

Sporturi gimnastice (gimnastică, greutăți și altere).

Sporturi de luptă (scrimă, lupta greco-romană, luptă liberă, boxa engleză, tir).

Sporturi nautice (vâslă, înot, yachting).

Sporturi equestre (jocuri equestre, polo).

Sporturi combinate (penthalon modern).

Jocuri (law-tenis, football, rugby).

6. *Demonstrații.* — Comitetul organizator al jocurilor va putea să organizeze demonstrații pentru două sporturi cari nu se prevăd în program:

1. Un sport național.

2. Un sport străin țării organizatoare.

7. *Organizație.* — Comitetul organizator al țării, căreia i-se încredințează o Olimpiadă este responsabil de toate jocurile și ia pentru aceasta toate dispozițiile necesare.

8. *Angajamente.* — Angajamentele pentru toate probele

se primesc de Comitetul Olimpic Național al fiecărei țări și se transmit numai de el Comitetului Organizator al jocurilor.

Comitetul Organizator trebuie să răspundă de primire.

Dacă într-o țară nu există un Comitet Olimpic Național, angajamentele trebuie transmise prin Comitetul Olimpic Internațional.

a) *Sease săptămâni* înainte de data începerii primului concurs al unui sport, fiecare națiune va trebui să trimează Comitetului Organizator lista sporturilor și concursurilor la cari ia parte. Aceste indicațiuni pot fi date și telegrafic.

b) Numele concurenților trebuie să ajungă la Comitetul Organizator *trei săptămâni* înaintea datei primului concurs al fiecărui sport. Națiunile au dreptul a schimba numele lor cu altele cel mai târziu *zece zile* înainte de începerea primului concurs. Aceste modificări pot fi transmise prin telegraf. Comitetul Organizator trebuie să aibă angajamentele nominale, redactate pe *formulare speciale în dublu exemplar*. Numele atleților trebuie scrise în *caractere imprimare sau dactilografiate*.

Pentru a garanta autenticitatea comunicațiilor telegrafice, toate comitetele olimpice naționale cari vor recurge la acest mod de corespondență, vor trebui mai dinainte, să comunice Comitetului Organizator un cuvânt de recunoaștere, sau o deviză de reprodus în toate telegramele ce vor expedia.

Pentru toate telegramele, data plecării se va lua în considerație pentru a judeca dacă s'a finit seamă de termenele prescrise.

Angajamentele nu vor fi valabile dacă prescripțiunile de mai sus nu vor fi observate.

Pentru angajamente nu se va putea pretinde nici o taxă de intrare.

9. *Numărul angajamentelor* — Numărul maxim de angajamente al fiecărei națiuni în fiecare concurs se fixează de federațiile internaționale.

Totuși, acest număr nu va întrece:

a) Pentru concursurile individuale, patru concurenți de fiecare națiune (fără înlocuitor).

b) Pentru concursurile de echipe, o echipă de fiecare națiune, cu numărul de înlocuitori fixat de federația internațională competentă.

Această din urmă dispoziție nu se va aplica jocurilor duble de lawn-tennis, nici curselor cicliste de tandem.

În cazul când n'ar exista o federațiune internațională pentru un sport, Comitetul Organizator al Jocurilor Olimpice va fixa numărul angajamentelor pentru acel sport, inspirându-se de regulile de mai sus.

10. *Angajamente refuzate*. — Comitetul organizator are dreptul să refuze orice angajament fără să fie obligat a motiva decizia lui. Totuși, motivul se va comunica confidențial Comitetului interesat.

11. *Reclamațiuni contra calificării unui concurent*. — În afară de reclamațiunile prevăzute la art. I (calitatea de amator) reclamațiunile, după ce jocurile au început, se vor adresa, pe moment și în scris într'un termen de un sfert de oră, după sfârșitul fiecărui concurs, unui juriu de apel.

Nu se va da urmare nici unei reclamațiuni, dacă ea nu va fi însoțită de un depozit de 100 de franci.

Cât despre reclamațiunile ce s'ar adresa după sfârșitul jocurilor, și acestea pentru fiecare sport, reclamațiuni contra calificării unui concurent, ele se vor primi de Comitetul Organizator, până într'un termen de 30 zile dela împărțirea premiilor. Comitetul Organizator va decide după ce va face cercetările sale; decizia va fi fără apel. Garanția nu va fi restituită dacă reclamația n'a fost făcută bazându-se pe motive serioase.

12. *Organizația sportivă și judecarea Concursurilor*. — Pentru fiecare sport se va forma, un Juriu de Apel și un Juriu de Teren.

Desemnarea lor este lăsată Federațiilor Internaționale.

Membrii Juriului sau Juriile vor trebui să fie în localitate cel puțin cu *cinci zile* înainte de începerea primului concurs al sportului lor, pentru a verifica validitatea inscripțiilor, în privința funcțiilor ce vor avea de îndeplinit.

Membrii acestor Jurii și Oficialii trebuiesc să fie numai dintre amatori.

În cazul în care un Juriu de Apel nu s'ar fi constituit până când ar fi trebuit să funcționeze, Comitetul Organizator va aviza și va decide pentru a completa membrii cari ar lipsi.

Juriile de apel pentru sporturile cari n'ar fi conduse de o Federație Internațională, se vor înființa de către Comitetul Organizator al Jocurilor Olimpice și vor fi formate din cinci membri de naționalități diferite, cari vor numi pe președintele lor.

13. *Reclamațiuni*. — Reclamațiunile către Juriul Terenului, în chestie de fapt, se judecă de Juriu și fără apel.

Apelurile în ceea ce privește alte decizii ale juraților sau orice alte chestiuni, se vor adresa președintelui Juriului de Apel competente, de un membru desemnat de Comitetul Olimpic al țării reclamante, sau de persoana delegată să-l înlocuiască.

Afară numai dacă Federația Internațională competentă n'ar fi prescris un alt termen, toate aceste reclamațiuni trebuiesc făcute, cel mai târziu o oră după deciziunea, care a îndreptățit reclamațiunea. Juriul de apel se va pronunța după ce va face cercetări. Deciziunea sa este definitivă.

14. *Premii*. Premiile la Jocurile Olimpice constau în medalii olimpice și diplome. Fiecare medalie va fi însoțită de o diplomă. Se vor da asemenea diplome echipei învingătoare în concursurile pe echipe.

Comitetul organizator poate, la propoziția unei Federații Internaționale, să dea o diplomă de merit unui concurent care a avut o performanță strălucită, fără însă să fi câștigat vre-un premiu.

Toți participanții la jocuri vor primi o medalie comemorativă.

În rezumat, se vor distribui trei medalii pentru un concurs:

a) Pentru concursurile individuale.

1. Învingătorului, o medalie olimpică aurită și o diplomă.

2. Celui de al doilea o medalie olimpică de argint și o diplomă.

3. Celui de al treilea, o medalie olimpică în bronz și o diplomă.

b) Pentru concursurile de echipe.

1. Echipei victorioase, o diplomă; fiecărui concurent din echipă, o medalie olimpică aurită și o diplomă.

2. Celei de a doua echipă, o diplomă pentru echipă; fiecărui concurent o medalie olimpică de argint și o diplomă.

3. Celei de a treia, o diplomă pentru echipă; fiecărui membru o medalie olimpică de bronz și o diplomă.

În concursurile de echipe, toți participanții cari au luat parte efectivă la concurs au dreptul la medalie și diploma corespunzătoare premiului câștigat de echipă.

15. *Sanțiuni în caz de fraudă*. — Ele sunt stabilite precum urmează:

Atletul care va fi dovedit că a luat în mod fraudulos calitatea de amator va fi disqualificat, și dacă a concurat, va fi declarat, iar toate punctele ce le-ar fi obținut vor fi șterse.

Dacă federațiunea atletului va dovedi că a fost complice cu el națiunea, va fi declarată la sportul sau la sporturile practicate de acel atlet, iar punctele obținute de reprezentanții ei la acel sau acele sporturi se vor șterge.

Aceste sanțiuni se vor aplica și la stabilirea provocărilor (challenges).

16. *Broșuri și programe* — O broșură specială, cuprinzând programele și regulile generale, se va publica pentru fiecare sport în parte.

Programul și broșurile jocurilor olimpice nu vor conține reclame.

17. *Textul oficial.* — În caz de neînțelegere asupra interpretării acestor reguli, textul francez este singur oficial.

18. *Federațiunile internaționale.* — Federațiunile a căror regulamente sportive vor fi aplicate sunt următoarele:

Federația Internațională Atletică de Amatori.

Federația Internațională a Societăților de Vâslă.

Federația Internațională de Boxă Amatori.

Uniunea Ciclistă Internațională.

Federația Equestă Internățională.

Federația Internațională de Scrimă.

Federația Internațională de Fotball Asociație.

Federația Internațională de Gimnastică.

Federația Internațională de Lawn-Tennis.

Federația Internațională de luptă (greco-romană și liberă).

Federația Internațională de Innot Amatori.

Federația Internațională de Greutăți și Haltere.

Uniunea Internațională de Tir.

Federația Internațională de Tir de Vânătoare.

Uniunea Internațională de Yachting de Curse.

19. *Sporturi cari nu sunt conduse de Federațiuni Internaționale.* — În cazul în care un sport practicat la jocurile olimpice n'ar fi condus de o Federație Internațională, sau în care federația s'ar desființa, dispozițiunile de urmat vor fi asigurate prin îngrijirea Comitetelor Organizatoare.

20. *Clasarea.* — Comitetul Olimpic Organizator va ține socoteală de modalitățile clasării pe sporturi ce există în jocurile olimpice.

21. *Cheltueli de călătorie.* — Comitetul organizator nu intervine cu nimic în cheltueli. Totuși este de datoria lui să facă toate aranjamentele posibile ca ele să se reducă pe cât de mult și să se ție la dispoziția celor interesați pentru a le da toate deslușirile ce le-ar fi necesare.

22. *Dispozițiuni speciale.* — Pentru toate cazurile neprevăzute în prezentul regulament, Comitetul Organizator avizează și decide.

TRAGERE DE VANATOARE

Program.

dela 30 Iunie la 10 Iulie 1924.

Lista generală a concursurilor la care vor lua parte națiunile, trebuie să fie primită până la 10 Mai 1924.

Lista angajamentelor nominative pe concurs trebuie să fie primită până la 31 Mai 1924.

Modificările la angajamentele nominative trebuiesc să fie primite până la 11 Iunie 1924.

I. Concursuri individuale.

Numărul maxim de angajați: 4. de fiecare națiune în fiecare categorie.

Numărul participanților: 4 de fiecare națiune în fiecare categorie.

Premii pentru fiecare concurs.

Premiul I: Medalia Olimpică de aur și diplomă.

Premiul II: Medalia Olimpică de argint și diplomă.

Premiul III: Medalia Olimpică de bronz și diplomă.

Concursuri.

1. Trageră asupra cerbului în fugă, lovitură simplă.

2. Trageră asupra cerbului în fugă, lovitură dublă.

3. Trageră asupra talerilor (porumbei de lut).

II. Concursuri pe echipe.

Numărul maxim de angajați în fiecare concurs: O echipă de 4 trăgători și 2 înlocuitori de fiecare națiune.

Premii în fiecare concurs.

Premiul I: Diplomă pentru echipă câștigătoare; Medalia Olimpică de aur și diplomă pentru fiecare membru din echipă.

Premiul II: Diplomă pentru echipă reușită a doua; Medalia Olimpică de argint și diplomă pentru fiecare membru.

Premiul III: Diplomă pentru echipa reușită a 3-a; Medalia Olimpică de bronz și diplomă pentru fiecare membru.

Concursuri.

4. Trageră asupra cerbului în fugă, lovitură simplă.

5. Trageră asupra cerbului în fugă, lovitură dublă.

6. Trageră de talere.

Regulamente speciale.

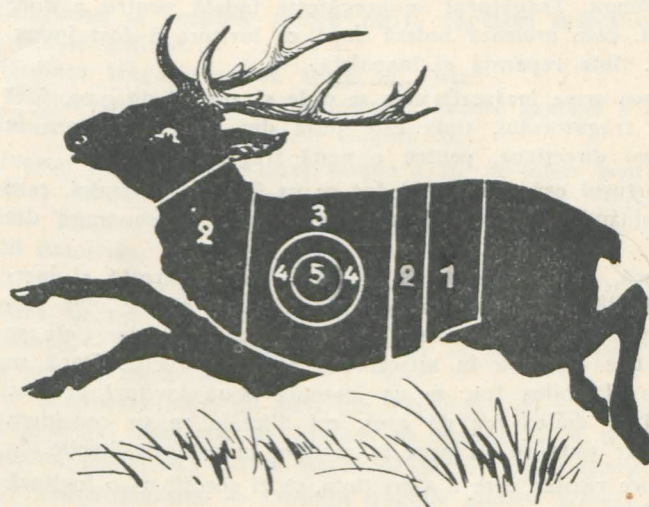
Trageră asupra cerbului în fugă, lovitură simplă.

Trageră asupra cerbului în fugă, lovitură dublă.

Arme ghintuite de orice sistem cu înălțător și cătare descoperite, cu o țeavă, sau cu două, cu repetiție sau automate, fără limită de greutate.

Țintă. — Cercul țintă de mărme naturală.

Țintele au dimensiunile cu zone și puncte indicate și delimitate pe figura explicativă:

Arme. — Se pot întrebuința earabine sau puști de orice model și calibru.

Trăgăciul trebuie să tragă minimum 1 kgr. (Trăgăciul dublu este interzis). Controlul va înlătura orice armă cu un trăgăciu mai slab.

Numai înălțătoarele și cătările descoperite sunt îngăduite.

Poate să fie pe înălțător sau aproape de cătare o singură linie de argint sau alt metal.

Concursul început trebuie să se termine cu aceeași armă, afară de cazuri de forță majoră, constatate de arbitru.

Munițiuni de orice fel, afară de gloanțe explozibile.

Poziția liberă.

Pentru lovitură dublă se poate întrebuința arma cu două țevi sau arma cu repetiție sau automată.

Distanța între poziția de trageră și țintă: 100 metri. Partea deschisă a câmpului de trageră 23 metri de lărgime și cerbul este vizibil patru secunde.

Culasa armei trebuie să fie deschisă până când arbitrul strigă: „Atențiune!”

Punctele sunt 5, 4, 3, 2, 1, 0. Trăgătorul va avea punctele 5 și 4 pentru loviturile în zona spetei, cari au diametrele respective de 15 cm. pentru 5, și 30 cm. pentru 4; 3 puncte pentru lovitură în restul spetei, limitată de două linii verticale; 2 puncte pentru lovitură între limita spetei și cap; 1 punct pentru lovitură între limita lui 2 și o paralelă ce atinge deșertul; și 0 pentru lovitură în cap, în partea dinapoi sau picioarele cerbului.

Diviziunile trase pe cerb nu se văd dela locul de trageră, Punctele se socotesc din centrul loviturii glonțului.

Punctele se vor indica printr-o tăbliță de 15 cm. de diametru, care se va aplica pe lovitură.

Coloarea tăbliței va însemna punctele:

Roșie 5 puncte.

Roșie și albă 4 puncte.

Albastră 3 puncte.

Albastră și albă 2 puncte.

Albă 1 punct.

Neagră 0 puncte.

Loviturile afară din țintă prin tăblița neagră mișcă spre dreapta și spre stânga.

Arbitrul își păstrează dreptul să supravegheze el singur sau printr'un delegat, dacă prescripțiile pentru trăgăci și cartușe au fost observate. Tot arbitrul trebuie să vegheze ca să se ia toate măsurile, pentru a se evita accidente în timpul concursului; el regulează eventualele diferențe; judecă rezultatele: Judecata lui este fără apel.

Este interzis trăgătorului să ia la ochi înainte ca ținta să apară.

Când arbitrul s'a asigurat că trăgătorul este gata, strigându-i: „Atenție!“, dă ordinul să se pue ținta în mișcare. Prima cursă a țintei, fie pentru tragerile de încercare, fie pentru concurs, se va face pentru fiecare serie dela dreapta la stânga. Trăgătorul se pregătește îndată pentru a doua cursă, care urmează îndată după ce lovitura a fost însemnată, ținta reparată și înapoiată.

Dacă arma încărcată cum se cade și armată dă greș, fără vina trăgătorului, ținta este pusă din nou în mișcare în aceeași direcțiune, pentru o nouă tragere.

Cartușul care nu a luat foc se va înmâna arbitrului, care examinându-l, va decide dacă este locul să se tragă din nou.

Dacă, în concursul dublat, arma, bine încărcată și înarmată, dă greș la prima lovitură, fără ca să fie vina trăgătorului, a doua lovitură nu se va mai trage, iar ținta se va pune din nou în mișcare în aceeași direcție. Dacă se trage al doilea foc, se va însemna două lovituri greșite. Dacă al doilea foc dă greș, cel d'întăiu se va considera nul, iar ținta se va pune în mișcare în aceeași direcție.

Orice ricoșeu care a atins ținta, va fi socotit că o lovitură pierdută.

I. Concurs pe echipe.

(lovitură dublă).

Concursul se deschide pentru echipe de 4 trăgători pentru fiecare națiune. Echipa are dreptul la doi înlocuitori, dintre cari unul poate fi căpitanul tragerii.

Ordinea trăgătorilor diferitelor echipe se trage la sorți unul câte unul, independent de naționalitate.

Fiecare trăgător are dreptul la patru lovituri de încercare.

Fiecare concurent trage douăzeci de lovituri pe rând: câte două la fiecare trecere.

În caz de egalitate a numărului punctelor, fiecare trăgător mai trage încă șase lovituri la rând; două la fiecare trecere.

Echipa câștigătoare este aceea care a obținut numărul cel mai mare de puncte.

II. Concurs de echipe.

(o singură lovitură).

Concursul se deschide pe echipe de patru trăgători, având dreptul la doi înlocuitori.

Concurs individual.

(lovitură dublă).

Concursul se deschide cu patru trăgători, individual de fiecare națiune.

Ordinea trăgătorilor se trage la sorți.

Trăgătorul are dreptul la patru lovituri de încercare, două la fiecare trecere.

În caz de egalitate a numărului punctelor, se mai trage din nou 6 lovituri la rând, două la fiecare trecere.

Trăgătorul câștigător este acela care a obținut numărul cel mai mare de puncte.

Concurs individual

(lovitura simplă).

Concursul se deschide cu patru trăgători de fiecare națiune.

Ordinea trăgătorilor se trage la sorți.

Trăgătorul are drept la două lovituri de încercare înaintea fiecărei serii.

Fiecare concurent trage 10 lovituri la rând, câte una la fiecare trecere.

În caz de egalitate de puncte, fiecare trage din nou 5 lovituri la rând, câte una la fiecare trecere.

Câștigătorul este acela care a obținut numărul cel mai mare de puncte.

Tragerea la talere.

(Porumbei de lut).

Vor fi 15 cutii, repartizate pe grupe de câte 3 sau 5 pozițiuni de tragere, numerotate dela 1 la 5, numerile plecând dela stânga la dreapta.

Cutiile sunt la distanța de 15 metri dela poziția de tragere.

Nu este îngăduit un calibru mai mare de 12.

Încărcătura de plumb nu va trece de 36 de grame, și plumbul nu poate fi mai mare decât 6 englezesc (2,5 mm. diametru).

Arbitrul are dreptul să ia prin comisari câte două cartușe dela fiecare trăgător, pentru ca să verifice exactitatea încărcăturii și numărul alicelor.

Arma trebuie să rămână deschisă până când arbitrul, asigurându-se că trăgătorul de află la locul lui, va striga: „Atențiune!“

Se poate trage două focuri asupra fiecărui taler.

Poziția tragerii este liberă. Trăgătorul poate ține pușca la ochi.

Arbitrul controlează buna stare a cutiilor și verifică dacă s'au luat toate precauțiunile pentru a se evita orice accident.

Regulează contestațiunile ce s'ar ivi; judecă rezultatele. Judecata lui este fără apel.

Dacă amândouă focurile pleacă deodată și talerul este spart, lovitura este nulă; dacă însă este scăpat, lovitura contează zero.

Trăgătorul este în drept să refuze talerul care iese spart din cutie, dacă însă trage asupra unui fragment, trebuie să primească rezultatul.

În cazul când mai mult talere sunt aruncate, astfel că ele sunt în aer în același timp cu talerul asupra căruia trebuie să se tragă, trăgătorul este în drept să'l refuze.

Dacă pușca încărcată și armată cum trebuie dă greș dintr'or cauză oarecare fără vina trăgătorului, talerul este considerat nul.

Dacă pușca încărcată și armată cum trebuie dă greș la primul foc, iar trăgătorul trage al doilea și nemerește, lovitura se socotește bună; iar dacă scapă lovitura, se însemnează zero.

Dacă nu trage al doilea foc, lovitura se consideră nulă.

Dacă cu primul foc se scapă, al doilea dă greș, se dă trăgătorului un al doilea taler. Dar în acest caz, prima țevă va fi încărcată numai cu praf, iar trăgătorul va trebui să tragă în aceasta întâiu, înainte de a trage al doilea foc, rezultatul focului al doilea se va socoti.

Dacă trăgătorul se servește de o pușcă cu repetiție, care are nevoie de o încărcătură cu plumb, pentru ca să se încarce cu al doilea foc, el are dreptul la două alte cartușe, din care primul va trebui să-l tragă în aer, iar al doilea asupra talerului. Rezultatul acestui al doilea foc se va socoti; dar dacă talerul este spart din primul foc, se va socoti zero.

Cartușul care a dat greș trebuie prezentat arbitrului, care decide dacă se poate trage din nou.

Pentru ca un taler să fie considerat ca lovit, trebuie să

se spargă înainte de a cădea pe pământ, îndată după lovitură. Arbitrul decide dacă este lovit și deciziunea sa este fără apel.

Trăgătorul care contestează această decizie va fi eliminat din concurs. În nici un caz talerul nu va fi căutat, pentru ca să se verifice lovitură.

Foc continuu. — Trăgătorii vor lua fiecare una din cele 5 pozițiuni de tragere, trase la sorți.

Nici un trăgător nu-și poate părăsi poziția, până când nu se termină întreaga serie.

Când trăgătorii sunt așezați la locurile lor respective, conducătorul cutiilor chiamă No. 1, iar trăgătorul care este în poziția de tragere No. 1 răspunde „Pull“ (trage). Toți ceilalți trăgători răspund „Pull“, când se strigă numărul pozițiunii lor de tragere.

Focurile trase în afară de rând — Dacă un trăgător trage în afară de rândul său, lovitură se va considera ca pierdută. Se va arunca un nou taler pentru trăgătorul care vine la rând.

Unghiul necunoscut. — Trăgătorul nu știe niciodată din care dintre cele trei cutii talerul va fi aruncat.

Focuri izolate din cutii necunoscute — Trăgătorul nu cunoaște din ce grup de cutii talerul va fi aruncat.

Un trăgător pe linie (exemplu). — Trăgătorul se află în poziția No. 3 și trage numărul determinat de talere, înainte de a fi autorizat să părăsească poziția.

Doi trăgători pe linie (exemplu). — Unul este așezat în poziția No. 2 și trage un număr determinat de talere aruncate din cutiile 1, 2 și 3; iar al doilea este în poziția No. 4 și trage un număr determinat de talere aruncate din cutiile 3, 4 și 5.

I. Concurs pe echipe.

Concursul se deschide pentru o singură echipă de patru trăgători de fiecare națiune.

1. Ordinea trăgătorilor diferitelor echipe se va trage la sorți, unul câte unul, independent de naționalitate;

2. Tragerea se va face în trei concursuri; fiecare concurs se va sfârși într-o zi, dacă va fi cu puțință.

Primul concurs. — Tragere de 20 de talere pentru fiecare trăgător în două serii de câte 10. Tragere continuă. Talerele sunt aruncate din cutii cunoscute, sub unghi necunoscut. Două sau trei echipe trag deodată. Fiecare trăgător, alternând echipele, trage la rândul său o serie de zece talere. Astfel, primul concurs va constitui o serie de „match“-uri.

În caz de egalitate de rezultate, fiecare trăgător va trage o nouă serie neîntreruptă de 10 talere.

La sfârșitul concursului, se va proceda la o primă eliminare a cel mult 50% din echipele concurente.

Trăgătorii rămași sunt clasificați pentru al doilea concurs.

Al doilea concurs. — Ordinea echipelor rămâne aceeași ca în primul concurs.

Tragere asupra a 30 de talere pentru fiecare trăgător, în două serii de câte 15 talere, tragere continuă; talerele aruncate din grupe de cutii cunoscute, sub unghi necunoscut.

În caz de egalitate de rezultate, fiecare trăgător, trage o nouă serie de 10 talere.

Se procedează la o nouă eliminare de 50% cel mult din echipele concurente, pentru trăgătorii cari au făcut cele mai puține puncte la primul și al doilea concurs.

Trăgătorii rămași sunt calificați pentru al treilea concurs.

Al treilea concurs. — Ordinea echipelor rămâne tot aceeași.

Tragere asupra a 40 de talere pentru fiecare trăgător în două serii de câte 20 de talere de fiecare serie. Tragere continuă. Talerele aruncate din grupe de cutii cunoscute, sub unghi necunoscut.

În caz de egalitate de rezultate, fiecare trăgător trage din nou în tragere individuală din poziția No. 3 o nouă serie de 10 talere.

Echipa câștigătoare este aceea care a obținut numărul de lovituri cel mai ridicat în cele trei concursuri.

II. Concursuri individuale.

Concursul se deschide pentru patru trăgători individuali de fiecare națiune.

Ordinea trăgătorilor se trage la sorți.

Tragerea se face în trei concursuri, fiecare urmând a se termina pe cât posibil într-o singură zi.

Primul concurs. — Tragere asupra a 20 de talere pentru fiecare trăgător, în două serii de câte 10 de fiecare serie. Tragere continuă. Talerele aruncate din grupe de cutii cunoscute, sub unghi necunoscut.

Al doilea concurs. — Tragere asupra a 30 de talere pentru fiecare trăgător în două serii de câte 15. Tragere continuă. Talerele aruncate din grupe de cutii cunoscute, sub unghi necunoscut.

Se elimină 50% cel mult din trăgătorii cari au obținut numărul cel mai mic de lovituri în primul și al doilea concurs, pentru a califica trăgătorii în al treilea concurs.

Al treilea concurs. — Ordinea tragerei rămâne aceeași ca la primul concurs.

Tragere asupra a 40 de talere în două serii de câte 20, tragerea continuă.

Talerele aruncate din grupe de cutii cunoscute, sub unghi necunoscut.

După această tragere, fiecare trăgător mai trage asupra a 10 talere în două serii de câte 5, aruncate din grupe de cutii cunoscute, sub unghi necunoscut și în tragere continuă.

Pentru cele 5 talere aruncate din grupele de cutii 1, 2, 3, trăgătorul se va așeza în poziția No. 2, iar pentru cele 5 talere aruncate din grupele 3, 4, 5, trăgătorul se va așeza în poziția No. 4.

În caz de egalitate de rezultate, fiecare trăgător va trage a nouă serie de 10 talere, aruncate din grupe de cutii cunoscute sub unghi necunoscut și în tragere continuă.

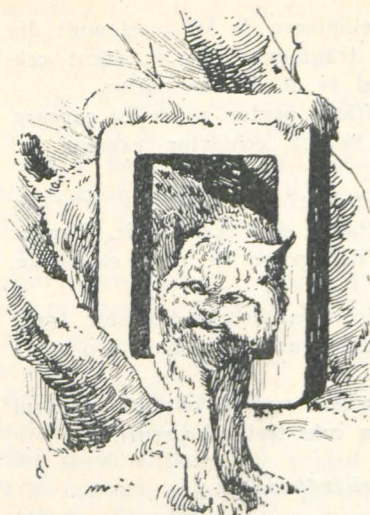
Câștigătorul este acela care a obținut cel mai mare număr de lovituri în câte trele concursuri.

Notă.

Regulele acestui sport sunt acelea ale Federației Internaționale de Tir de Vânătoare.

În caz de nepotrivire pentru interpretarea acestor reguli, textul francez singur se va lua în seamă.

O tristă dar adevărată istorie

de Dr. I. Philipovicz

Medic primar în Cernăuți și inspectorul
vânătoarei pentru Bucovina.

minunată zi de eamnă. E puțin înnoirată și liniște. Numărul vânătorilor este deja complet și ei intră în pădure pentru prima bătaie. D-l A. e foarte bine dispus și cum intrăm în pădure, vrea să-i istorisească lui B., care e ceva mai înainte între cei din frunte, cel mai nou scandal din societate. Se avântă repede înăiute, îmbrâncindu-l pe d-l C., căruia îi cade din mână arma în zăpadă, și strigă d-lui B., să meargă mai încet. Iată că l'a ajuns și-i istorisește animat povestea. D-l B. râde cu hohot.

În depărtare cam de o sută de pași dela drum, sub un mic tîrș, șade scutită de zăpadă în călduțu-i pat o vulpe bătrână. Astăzi din cauza timpului frumos nu s'a vîrât în vizuina sa. Cum aude vorbele și rîsul, care au pătruns până la dînsa, se ridică repede pe picioare și trage cu urechea în direcția din care se aude vorba și pașii prin zăpadă. Bătrâna știe ce însemna asta. În sărituri lungi și elegante o ia la tîlpășiță și după câteva minute a dispărut în fortăreața sa. Speriați prin fuga ei, îi urmează și vr'o câți-va iepuri, refugiindu-se din bătaie și din când în când trăgînd cu urechea, dacă se mai aude vocea omenească.

— „D-le A. vă rog stați aci“ zice bătrînul forestier¹⁾, scoțîndu-și pălăria.

— „Aci? Ce-ți trăznește prin cap, omule? Aci doar nu iese nimica! Mă voi poșta 20 pași mai încolo“.

Fără a rosti un cuvînt, ridică bătrînul forestier din umeri. Curioși vânători au răsărit acum după razboi, își zise el în gîndul său.

— „Eu mă voi posta aci“ zice D-l B., care iarăși alergase înainte, „căci aci va ieși cu siguranță vulpea“.

Fiind d-l B. un bărbat de mare influență, forestierul nu îndrăznește a se opune, deși locul acesta îl destinașe el unui vechiu și foarte sigur țințaș, pe care te poți baza. D-l A. îi spune lui B. o glumă, rezimă arma de un copac și se duce la dînsul, pentru ca să-și treacă timpul până ce va începe bătaia. Între timp se aranjează hăitașii, instruiți fiind cu ordine date de comandă. Madam vulpea, care tocmai voia să-și facă plimbarea de dimineață, rămîne speriată la auzul acestor sunete și, fiind încă în deșis, se furișează în direcția liniei pușcașilor. Ajunsă în apropierea d-lui A., aude cu spaimă și aci sunetele omenești ce veniau dela acei doi domni ce conversau vioiu. Acum e într'adevăr neliniștită. Ce

să însemne aceasta? Însă vicleană cum e, încearcă prin altă parte. Deodată un sunet de corn, vânătoarea începe. E timpul suprem și în salturi mari iasă la poziția d-lui B. Acesta tocmai își scutura zăpada de pe ghete. În acest moment vâjje madam vulpea pe lângă dînsul. Poc — poc împușcările după dînsa, ea însă face cu coada saltul de adio și..... mai gîndește ceva în sine.

În urma împușcăturilor, alergă d-l A. la poziția ce și-a ales-o singur. Nu așteaptă mult, și din tufiș se aude un puternic foșnet și tocmai acolo, unde voia forestierul să-l posteze, vede umbrele a trei mistreți sărind peste linie fără să aibă posibilitatea de a trage prin tufișul des.

Acum crede că mai bine ar fi fost dacă l'ar fi ascultat pe bătrînul forestier și aleargă într'acolo. Abia a luat cotitura, când deodată se aude o împușcătură. El simte o durere violentă în genunchiu și vede un iepure zăcînd înaintea sa.

— „M'ai lovit“, strigă el.

— „Așa-ți trebuie, dece te plimbi încoace și în colo în timpul bătaii, în loc să stai la postul dumitale“ vine răspunsul liniștit.

Bătaia este în curs. Din toate părțile răsună împușcăturile. D-l C., se plictisește. La dînsul nu vine nimica. El își aprinde o țigare și chiar după primele fumuri începe să tușească, ca de obicei. Tusea ajunge direct la urechea bătrînului mistreț, care se apropie încet și cu băgare de seamă prin deșisuri de nepătruns. O fornăială scurtă, mînioasă, și vechiul *practicus* a înțeles situația. Hăitașii fac o larmă infernală. Cu atât mai bine își gîndește el, cîinii, cari latră mult, nu mușcă. Și energic bate el în retragere. Sus sare zăpada, când fornîind îngrozitor, o apucă îndărăt. Îngroziți de frică îi fac hăitașii loc.

Vânătoarea s'a terminat, se privește rezultatul. Zac 12 iepuri, nici o vulpe, nici un mistreț. „Cum se face asta?“ se întreabă unii. Judecînd după urmele din terenul bătaii, erau doară și vulpi și mistreți. Bătrînul forestier nu răspunde nimica, dar își gîndește numai ceva. Trebuie să fi diplomat, altfel îți pierzi postul! Aspiranți pentru postul său sunt în deajuns, și cu cît înțeleg mai puțin din meserie, cu atât mai tare sunt ei protejați!

Dar ce mai aduc hăitașii? Dar pentru Dumnezeu, cine a împușcat capra, doar e timpul când vînatul ei este oprit? La început nu se anunță nimeni. Constrîns de vecinii săi, se hotărăște în fine d-l B. să mărturisească, după ce la început încercase să nege.

— „Am crezut că e un iepure mare“ zice el apoi mîndru, și nu înțelege cum se mai poate vorbi un cuvînt asupra chestiunii.

D-l A., cu genuchiul vulnerat este dus în locuința

1) Adică funcționarul particular sau al statului, în seama căruia se află paza și îngrijirea vînatului.

silvicultorului. Drumul duce pe o râpă repede în jos. Deodată o detunătură, D-lui C., i s'a descărcat arma, și numai ca prin minune nu a fost lovit nimeni. D-l D., căruia i-a trecut încărcătura pe dinaintea ochilor, este foarte indignat.

— „D-ta nu știi că dela o bătaie până la alta trebuie să descarci arma?“ strigă el.

— „Scuzați, însă eu credeam că în cale vom mai da peste ceva“, răspunse acesta cu nevinovăție. Bătrânul forestier oftă greu, ridicând ochii spre ceru.

Incepe a doua bătaie. D-l B., în loc să se posteze la marginea pădurei, se așază de cealaltă parte de drum și deranjează astfel pe ceilalți la împușcat. Însă aceasta nu-l jenează de loc. Incet se furișează o vulpe înspre poziția lui D. B., o vede, însă ea e deja prea departe.

— „Ia seamă d-le D., o vulpe!“ strigă el. Dar vulpea l'a și auzit, s'a întors, apucând-o îndărăt spre partea nepăzită.

Un iepure se tot apropie. D-l B. așteaptă, până iepurele s'a pus să șadă, și apoi trage. Iepurele cade, se ridică însă earăși și încearcă să se târâe. Într'o săritură d-l B. se aruncă în bătaie și caută să-l prindă. Iepurii ce vin în urmă se întorc, și pușcașii vecini se aleg cu nimica. Iepurele se târâe până la d-l C. Acesta pune arma la ochiu și trage, iepurele cade. Imediat vine și d-l B., și strigă de departe: „Iepurele este al meu, eu am tras mai întâi în dânsul!“.

— „Ce-ți trece prin minte, eu l'am culcat!“ replică d-l C. Tot mai vehementă devenia discuția și n'a lipsit mult, ca să se apuce amândoi la bătaie. Abia intervenția energetică a vecinilor puse capăt scenei. Întreaga bătaie a fost astfel zădărnicită, numai la capătul extrem, de la flanc, a tras un domn asupra unui mistreț. De tot iritat vine el în fugă:

— „Am țintit atât de bine și tot n'a căzut!“

— „Cât de departe era?“

— „Așa, cam la 40 pași“.

— „Cu ce ai împușcat?“

— „Prima împușcătură cu poșuri și a doua cu alice“.

— „Cât de mare era?“

— „Așa, aproximativ de 3—4 ani“.

— „De ce n'ai împușcat cu glonte? Doar' nu e corect a trage într'o vietate atât de mare cu alice“.

— „Ce-mi bați capul, poșurile sunt foarte bune. Este doară și urmă de sânge“.

Se trimite un hăitaș să caute urma, însă el, după ce a mers vr'o 3 km., se întoarce îndărăt fără rezultat.

Între timp vânătoarea continuă. D-l C., vrea să se răzbune pe d-l B. Dâșii stau earăși la un loc. Un iepure vine direct asupra d-lui B. D-lui C., însă nu-i pasă. La 30 pași trage în el și-l gonește prin această. Iepurele făcând un cerc, iasă la un alt domn care tocmai dejună. Și aceasta a fost norocul bietului animal.....

Iarăși s'a terminat bătaia. D-l C., vine plin de bucurie și de departe scutură în vânt o pasăre.

— „Am împușcat o eruncă!“ strigă el.

Dar privindu-o mai aproape vezi că e o coțofană.

Dar acolo, ce înseamnă strigătul acela de frică a unui iepure? D-l B., se căznește să ucidă un iepure rănit, lovindu-l peste spate în loc să-l lovească după urechi...

Și ultima bătaie aduce o surpriză. D-l B., a omis să se pună înainte de începerea bătaiei în înțelegere prin semne cu vecinul său asupra pozițiunei sale în linia bătaiei. Și afară de aceasta, a intrat vr'o 20 pași mai înlăuntru decât cum a fost postat. Nu e de mirare, dacă scurt după aceasta, aude alice fluierând pe lângă urechea sa, cari mai că erau să-l lovească. Însă vinovat e și d-l C. El trebuia să se orienteze, în ce direcție stă vecinul său. Căci mai bine e să împuști un iepure mai puțin, decât să riști a-l răni pe vecinul tău.

La dejun nu și-a putut face loc o animație mai vie. Domnii înjurau ba vremea rea, ba pe forestier, ba hăitașii, ba pulberea rea, ba tenacitatea iepurilor etc. etc., — numai pe sine însuși nu se înjura nimeni, ceea ce ar fi fost mult mai nemerit. Bătrânul forestier murmură pe sub mustață:

— „Dacă poți mânui o armă și dacă eventual mai nimerești cu ea, încă mai lipsește mult până să fii vânător. Mai bine de loc vânător, decât așa unul care nu-și dă silința să-și însușească cunoștințele cele mai necesare din zoologie, să învețe purtarea și regulile, fără de cari vânătoria nu este vânătoare, ci o adunare de indivizi în scop de a-și exercita instinctele brutale de a ucide și chinui vietăți nevinovate, spre a bate un record pentru carne sau blană, sau pentru a face mișcare în aer curat. Acelor oameni care prin războiu au cunoscut mănuierea armei, însă buna voință nu au ca să se lase instruiți pentru a fi veritabili și corecți vânători, le rămâne pentru totdeauna închis ceea ce e mai frumos din vânătoare: cunoștința minunilor și frumusețelor naturei și a copiilor ei, a vânatului. Ei nu cunosc sentimentul cel mai frumos, sentimentul bucuriei la vederea vânatului, ei cunosc numai sentimentul ucigașului, al lupului ce pândește prada“.

Seara încă, pentru o demnă încheiere, nu lipsește nici un mic intermezzo. Când vine să se distribue vânatul, doi domni se ceartă pentru vulpele lor, susținând fiecare, că el a împușcat pe cea mai mare.

.... În timp ce se ceartă ei astfel, răsare luna și luminează o dramă îngrozitor de tragică. Sărmana scroafă mistreată, lovită cu alice, se svârcoloște în friguri traumatiche, spumă însângărată îi picură din bot, se luptă cu respirația. Din când în când se avântă în sus, și apoi zace iarăși resemnată, așteptând grozava moarte care vine atât de încet, ah, atât de încet! Din când în când deschide ploapele obosite și privește cu frică împrejur. Opt ceasuri se chinuște deja sărmana, suferind însutite chinuri de moarte și încă tot nu mai vine sfârșitul. Da, poșurile zac la loc bun. Găurit e plămânul, însă sângele se scurge încet; prea slab e proiectilul, prea mică puterea lui de percusiune pentru un organism atât de puternic. El poate ucide dacă la împrăștierea lui incalculabilă nimerește un organ fin, însă el ucide încet, chinuitor. Cât de adese cauzează el numai dureri sau numai mutilează. Și fiecărei sălbătăciune i se cuvine acel

proiectil, care o ucide mai repede și mai sigur! Ceașuri întregi trebuie să mai zacă sărmana scroafă, toată noaptea, tremurând de frig, fiindcă i-se scurge caldul suc al vieții.

Spre ziuă, ninge. Toate urmele sunt acoperite. Mistreața zace acum țeapănă, moartă, acoperită cu

zăpadă groasă, albă. O vietate chinuită fără scop, una mai puțin din cercul și de altfel destul de rărit al acestui vânat, fără să-i facă bucurie celui ce i-a curmat viața, o grămadă de carne înțepenită, ca pradă pentru vulpile flămânde.

■ ■ ■

Braconierul

Nuvelă

de Dr. Gheorghe Nedici

ă-i lăsăm pe cei doi braconieri să-și caute în liniște cerbul rănit. Să vedem ce face Mițiaru: El s'a întors acasă, seara pe la orele 7. Era obosit, dar musculatura lui puternică și voia bună de care era cuprins, nu-l arăta obosit. A luat cina cu o deosebită poftă

și a vorbit mult cu soția lui, mirată de atâta dispoziție a cărei motiv nu-l putea pătrunde.

Dar în mintea pădurarului se luptau alte gânduri. Simțea că în noaptea aceea va avea de muncă și că era în joc nu numai bunul său renume, dar chiar și viața sa.

În această stare sufletească căuta să arate numai voe bună ca să nu neliniștească pe credincioasa lui soție. Nu cunoștea frica, că doar de mic copil tot prin pădure a crescut și era obișnuit cu pericolul slujbei lui. Părea liniștit. Se turbura numai atunci când soția lui îl privia cu ochii ei nedumeriți.

Era târziu când se decise să se culce. Nu stinse lampa și se desbrăcă la lumină cu ferestrele deschise. A mai citit puțin în pat, a mai vorbit, a făcut planuri pentru viitor, apoi a stins lampa.

De abia stinsese lumina, se și ridică în întuneric și începu să se îmbrace. Soția sa, care nu dormea încă, văzând pregătirile soțului și presimțind ceva rău, l'a întrebat:

— „Dece te scoli? Ai de lucru?”

Mițiaru, care nu putea scăpa de soția sa fără să-i spună adevărul, i-a repetat cuvintele lui Cheno.

— „In tăctura d'asupra Râului Alb, sunt braconieri”.

Femea a oftat adânc. Presimțea că trebuie să se întâmple ceva neobișnuit. I-se părea că vede pe soțul său în pericol, auzia strigătele lui după ajutor, apoi înaintea ochilor înfierbântați i-se arătau svârcolirile corpului lui, scăldat în sânge. Biata femeie suferea îngrozitor. Se uita cu ochii scăldați în lacrimi la puternicul bărbat, pe care datoria îl trimetia în cel mai mare pericol.

Când o sărută fierbinte, își veni în fire. Vocea lui blândă o îmbărbăta:

„Nu te teme, draga mea! Mă voi reîntoarce, căci bunul Dumnezeu ne va ajuta. Dacă vine dimineața viitiul, spune-i că nu mai mergem la Staier”.

Încă o privire și un cuvânt de adio.

— „La revedere!”

Soția lui, rămânând singură, putu da curs liber lăcrărilor, putu să plângă din toată inima. Buzele ei tremurătoare rostiră o rugăciune fierbinte pentru soțul ei drag.

O! aceste lacrimi de femei s'au prefăcut în mărgăritare scumpe înaintea tronului Celui de sus....

Către 10 ore a ajuns Mițiaru la brădetul dela Gura

Râului Alb. Cheno, care sta ascuns în întunericul din brădet, la sosirea stăpânului său, a eșit din umbră și fără a vorbi a plecat cu el.

— „Mergem la gorunul mare!”

Cheno încuviință fără nici o vorbă. Il înțelesese, căci știa de ce a ales acest loc.

Dacă braconierii vor fi îndrăznit să vină pe locul oprit de vânat — și cu siguranță că vor veni — aveau să se abată pe acest loc, nu numai pentru că aicea se găsește cel mai mult vânat, ci și pentru că în acest loc vânatul își are poteca de trecere.

Braconierii cu siguranță aveau să treacă pe la gorunul cel mare. Apoi din punct de vedere al controlului, acest loc era cel mai potrivit, pentru că din oricare parte ar fi venit împușcătura, se putea auzi mai bine de acolo.

Pădurarul și ajutorul său credincios, înaintau fără vorbă. După un drum lung și obositor s'au urcat pe coasta unui munte, din vârful căruia se ridica spre cer, gorunul cel mare.

Aici voiau să ajungă. Un vânt ușor de noapte străbatea ținutul.

Vântul răcoritor atingea fruntea plină de nădușeală a călătorilor obosiți, dându-le puteri noi, în fine ajunseră și se așezară pe un trunchiu și priviră în jurul lor. Natura își arăta frumusețea înaintea ochilor fermecați.

În vârful muntelui se întindea o poiană, a cărei pașiste era presărată ici, colo, cu câte o tufă sau un brădeț.

Imprejurul poenei, pădurea era deasă. Arborii mari și plini de viață aruncându-și umbra deoparte în lumina mistică, păreau niște pete uriașe.

Adesea ori au avut privilegiul să vadă această panoramă feerică, totuși cu o bucurie copilărească admirau frumusețea nopții în pădure.

Cu mare atențiune, înaintară până la marginea poenei.

Examinând cu ochianul pajiștea întinsă înaintea lor, peste care se așezase roua ca o pătură argintie, dând viață plantelor din pădure, n'au văzut decât o câprioară.

Mițiaru se așază mai liniștit lângă o tufă, iar Cheno se scoborî spre partea din jos a poenei și acolo se așază și el.

Stătură mult, nemișcați.

Era o tăcere atât de mare, că își auziau fiecare bătăile inimei. În această liniște impunătoare timpul se strecură foarte încet, deși sângele lor înfierbântat ar fi dorit ca evenimentele pe cari le așteptau să vie cât mai repede.

Gândurile lui Mițiaru sburau departe și înaintea ochilor săi se perindau cele petrecute acasă.

Vedea fața albă ca zăpada a soției sale îngrijorată, i se părea că aude oftatul ei adânc. Inchise ochii, ca să nu vadă tristețea icoane, care i-au cutremurat sufletul, lăcrămându-i ușor ochii obosiți.

Oftă adânc. Doria să se apropie ora faptelor, a luptei, care i-ar oțeli inima, i-ar întinde muschii și l'ar îndemna să uite tristețea de care nu putea scăpa.

Ridică o rugăciune spre cer. La un oftat adânc îi sosi deodată răspunsul: O detunătură puternică de pușcă cutremură pădurea. Sunetul puternic întrerupse liniștea pădurei și cu mare sgomot pătrunse văile, lovindu-se de toate stâncile, până când liniștea se așternu din nou asupra întregii naturi.

Mițiaru a sărit în picioare. În sfârșit! A sosit timpul așteptat! A mai ascultat un timp, apoi cu pași repezi a plecat spre locul unde se afla Cheno. Sub picioarele lui se rupeau crengile uscate, nările i-se umflase de indignare, pieptul îi svâcnea puternic, era în elementul său.

— „Impușcătura a fost în poiana lupilor“ șopti ajungând la Cheno.

Era sigur, că acolo s'a tras focul. Sunetul a venit dinspre Miază-Noapte. Pe acolo nu e altă poiană și numai într-o poiană sau tăetură s'a întâmplat împușcătura, pentru că în pădure vânatul nu ar fi putut fi văzut.

Poiana turcului e așa de departe, că de acolo nu s'ar fi auzit împușcătura! Cheno era de aceeași părere ca și stăpânul său, pentru că a auzit împușcătura și direcțiunea de unde a venit detunătura. Apoi cunoștea și puterea de judecată a șefului său, care până acum nici odată nu dase greș.

Au pornit cu pași grăbiți în direcția aceia, știind că n'au timp de pierdut, pentru că succesul depindea de iuteala cu care vor merge. Ajunseră curând în jurul poenii lupilor.

Aici ascultară puțin, apoi cu cea mai mare atențiune s'au furișat spre partea de sus a poenii. Se uitară cu ochianul, dar nu putură observa nimic, deși au obosit cercetând.

— „Au fugit mizerabilii! șopti pădurarul lui Cheno, care era disperat din cauză că nu făcuseră nici o ispravă.

Câteva clipe stătură șovăelnici. Mițiaru, care se simțea puțin atins din pricina înșelării lui, se reculese imediat și arătă spre ridicătura d'asupra tăeturii.

— „Ne retragem aici și vom aștepta până dimineața. N'au putut să se ducă departe, pentru că dacă au împușcat un cerb, nu l'au putut tăia așa repede în bucăți, iar cu o capră nu se mulțumesc. Dimineața din nou își vor încerca norocul. De aceea îi putem bine observa și dacă vor veni în tăetură, îi vom vedea“.

Cheno îl aprobă. Se urcară pe o ridicătură din apropiere și așezându-se unul lângă altul s'au cuibărit bine, așteptând dimineața.

S'au ivit primele raze ale dimineții. Noaptea ajunsă la capătul ei, ca un dușman învins, fugi de dinaintea aurorei plină de voiciune.

Indată ce dispăru întunericul, la marginea tăeturii de sus se văzu un om înarmat. Pădurarul și credinciosul său se uitară unul la altul.

Urmăreau cu mare atențiune să vadă ce trebuia să se întâmple.

După câțva timp se arătă și al doilea om înarmat și amândoi cu mare precauțiune eșiră din poiană.

Cel din urmă arătă cu mâna în mai multe direcțiuni și urmă pe cel dintâi. Tot aplecându-se spre pământ, a luat-o încet spre direcția arătată. După câțiva pași, ridică ceva dela pământ și arătă tovarășului său, făcând diferite semne.

Pădurari înțelesesă situația. Știau tot ce voiau și târându-se prin iarbă, se duseră spre partea cealaltă a ridicăturii, unde nu puteau fi văzuți.

— „Au rănit ceva, șopti Mițiaru. Vânatul s'a dus în jos, spre pârau, desigur la trecătoarea dumbravei, spre locul unde au arătat ei. Și noi trebuie să mergem acolo unde vom ajunge neobservați, dacă înconjurăm Cracul Roșu. Trebuie să alergăm, ca să ajungem înaintea lor. Dacă la trecătoare nu vom vedea sânge sau altă urmă, atunci vânatul a murit dincoace de trecătoare. În cazul acesta mergem înainte în dumbravă, până ne întâlnim cu ei. Iar dacă vânatul a trecut trecătoarea, atunci îi vom aștepta acolo“.

O luară la fugă. Indată ce ajunseră la ținta dorită, au mers încet, examinând pământul.

După câteva momente, Cheno se apleacă și ridică o frunză plină de sânge, arătând-o pădurarului. Deci vânatul rănit a trecut trecătoarea.

Se duseră spre pârau, urmele se vedeau din ce în ce mai bine pe pământul umed de rouă.

Mițiaru văzu cel dintâi ceva roșu la marginea pârauului.

Cerbul mort era acolo! Puternicile și frumoasele coarne ale bietului animal se spălau în apa pârauului a cărui murmur l'a adormit.

Inima lui Mițiaru începu să bată cu putere, fiind siguri că nu au întârziat. Deveni odată liniștit; fața i-se înăspri, și era palid, când a dat ordinul lui Cheno:

— „Du-te în sus vre-o 30—40 de pași, acolo abate-te la dreapta și așază-te lângă un copac. Eu rămân aici. Așa nu ne putem nimeri unul pe altul.

Pe braconieri să-i lași să treacă pe lângă tine. Indată ce vor fi între noi, îi vom soma să stea. Ai grijă să nu fugă înapoi și să ne nimerească cu pușca. Stai tot după copac, ca să nu te ajungă glonțul braconierului!”

Cheno se îndepărtă, iar pădurarul se retrase după un gorun care-l acoperi cu totul.

Trase cocoșul armei și aștepta încordat sosirea braconierilor. Clipele treceau încet. Presentimentul celor ce aveau să se petreacă, înfierbântau sângele pădurarului. Vinele de pe frunte i-se umflaseră și din pricina privirei mereu încordată, îi lăcrămau ochii. Corpul lui voinic începuse a tremura.

Până acum totul se întâmplase așa cum prevăzuse. Norocul era de partea lui și sta înaintea ultimului pas, ne mai îndoindu-se de succes.

Deodată i-se păru că tot sângele dispăre din inimă, mușchii feții tremurau, inima i-se bătea puternic, ochii obosiți ardeau ca focul. Și văzuse: Acolo! Acolo în pădure se apropiau încet, încet, cel bătrân înaintă cu pușca în mână, gata să ucidă, examina încontinuu pământul. Intraseră în cursă fără să-și dea seama.

Pădurarul ridică încet pușca și o îndreptă liniștit și sigur spre braconierul cel bătrân.

Încă un minut și Mițiaru cu vocea-i plină rupse liniștea pădurei:

— „Jos pușca!”

Efectul a fost neașteptat. Braconierul tremură și rămase o clipă cu ochii speriați. Stătu nemișcat. Dar numai o clipă. Ca și când ar fi fost electricizat, își veni repede în fire. Expresiunea feței se schimbă, și ochii mici îi sclipeau ca la un tigru infuriat. Cu o mișcare grăbită ridică pușca la țintă. Voia să ucidă în disperarea sa, dar soarta pe care el singur și-a căutat-o îl doboară. Cu un sgomot asurzitor se slobozi pușca lui Mițiaru. Ca un arbore lovit de topor, braconierul se prăbuși neînsuflețit la pământ.

Pe fruntea lui se vedea o găurică mică, din care curgea sânge.

Corpul i s'a mișcat de câteva ori, în lupta cu moartea neîndurătoare. Apoi se liniști. Totul era împlinit.

Ion voi la început să fugă.

A fugit îndărăt, dar se ducea drept spre pușca lui Cheno.

Când văzu că toate sunt zadarnice, își aruncă pușca, ridică mâinile și se predă.

— „Iosif, spaima pădurei! Strigă Mițiaru, uitându-se la braconierul împușcat.

Vocea sa era ca și cum ar fi venit din mormânt.

Ion, speriat, palid, tremurând, se uita la corpul plin de sânge al nefericitului său tovarăș. Ochii i se umplură de lacrimi, cari curgeau pe fața lui arsă de soare.

Și-a aruncat haina peste corpul neînsuflețit al lui Iosif. Apoi a plecat însoțit de cei doi pădurari.

Cele dintâi raze ale soarelui luminară cu lumina lor purpurie fețele bărbaților cari înaintau în tăcere, după cum luminară și corpul neînsuflețit al braconierului care zăcea pe pământul ud de rouă, cu ochii mari, deschiși spre bolta de frunze prin care se întrezărea albastrul nevinovat al cerului.

— „Ai venit scumpule, îl întâmpină fericita soție a pădurarului. Când îl îmbrățișă, părul ei negru acoperi pieptul puternicului bărbat.

El își îmbrățișă fericit soția și clipa aceasta de fericire n'ar fi schimbat-o cu nimic în lume.

Dir. ochii lui ridicați spre cer se văzu mulțumirea și recunoștința fără margini. Cu mâna netezia părul frumos al soției sale.

— „Dară Iosif?” A întrebat cealaltă soție pe tânărul palid care intrase în casă. Se uită cu ochii întristați la bătrâna femeie, care din privirea lui răătăcită, din făptura lui înspăimântată, pricepu că Iosif era pierdut și fără un cuvânt, căzu plângând.

Ion, adânc mișcat, cu buzele tremurânde, privi la nefericita femeie, a cărei dureri îi strângeau inima.

Suferise atâta prin pierderea tovarășului său, încât rămase fără graiu.

— Sfârșit —

COMUNICARI

Onor. Direcțiunei Revistei Vânătorilor

București

Subsemnatul Paznic Public de Vânătoare pe Jud. Prahova și Primar al Comunei Ștefănești-(Prahova) cu onoare țin să va aduc la cunoștință:

În conformitate cu ordinele primite pe la Jandarmerii precum și — mai mult — din inițiativa și energica stăruință a d-lui Inspector de Vânătoare Dr. I. Negrutzi, din Ploști, căruia nu-i scapă s'au nu lasă să se strecoare ceva neobservat, s'a pus bună orânduire și ordine în aplicarea cu

sfințenie a legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei.

Pe Valea Vârbilăului, în plasa cu acelaș nume, avem în fruntea secției de jandarmi pe Plutonierul-Major Ivan Gh. fost în aceeași calitate în Transilvania sub Unguri. Onoare acestui vrednic soldat, cinstit, ager și fără preget, care a pus în cea mai perfectă ordine pe toți aceia care căutau să calce cu știință legea, braconieri fără scrupul, lacomi și periculoși. Prin istețimea sa, prin felul său de spionaj, a dezarmat complet pe acești răi și i-a pus în legalitate.

Mi-a fost drag să văd pe acest om la lucru. Din comunele

din plasa sa, Berteia, Strâmbeni, Vărbitan, Ștefești, Livadea etc. a strâns, sau mai bine zis a capturat căruțe întregi încărcate cu arme, muniții de tot felul, cartușe militare etc.

...Și câtă satisfacție și bucurie am citit în sufletul și ochii D-lui Doctor Negruz, Inspectorul de Vânătoare de Prahova, când a aflat de cele petrecute și de activitatea șefului de secție din Vărbilău, Ivan Gheorghe!

Mulțumirea D-lui Inspector era mare, căci era rodul stăruințelor D-sale îndelungate.

În ce privește purtarea demnă de multă laudă a șefului de secție mai sus numit, ar fi o pildă vie pentru atâția

alții chemați, și care nici nu se sinchiesc de legi și de importanța ei pentru viitor.

Ași fi de părere — dacă, bine înțeles, Onor. Direcțiune a Revistei va găsi bine venită propunerea — să intervină locului îndrept, ca acestui harnic apărător al legii să i-se aducă dela superiorii săi mulțumiri și încurajare, cari tot odată vor servi de învățământ pentru cei mulți, chemați la ocrotirea și aplicarea legilor..., dar care dorm în pace!

Cu distinsă stimă

G. G. Pătrașcu Junior

Primar și Paznic Public de vânătoare

■ ■ ■

OFICIALE

Decizii Ministeriale

Prin Deciziunea Ministerială No. 14219/924, s'a oprit vânarea țărilor în Regiunile: Mihălău, Șumughiu, Apateu, Savaieu, Leșiu, Miersig și Codău, din Județul Bihor, pe timp de 2 ani (1924—1925).

■ ■

Prin Deciziunea Ministerială No. 11268/924, s'a oprit vânătoarea țărilor în tot cuprinsul Jud. Durostor, pe timp nelimitat.

■ ■

Prin Decizia Ministerială No. 105922/923, s'a oprit vânătoarea cerbilor și țărilor, pe 2 ani (1924 și 1925) în tot cuprinsul Jud. Hunedoara.

■ ■

Prin Decizia Ministerială No. 114273/924, s'a oprit vânătoarea cerbilor și țărilor, pe 2 ani (1924 și 1925) în tot cuprinsul Jud. Făgăraș.

■ ■

Prin Decizia Ministerială No. 3096/924, s'a aprobat ca în tot cuprinsul Județului Maramureș, vânzarea și trans-

portarea vânatului și a blănilor, să se facă cu certificat de proveniență, conform art. 35 din legea vânatului.

■ ■

Următoarea adresă a fost trimeasă tuturilor președinților societăților de vânătoare recunoscute din țară:

Domnule Președinte,

Pentru întocmirea unei statistici a societăților de vânătoare, cu onoare vă rugăm ca în cel mai scurt timp posibil să ni se comunice următoarele date:

1. Sediul actual (județul, comuna, strada).
2. Numărul membrilor înscrși și cotizațiile ce plătesc.
3. Numele Președintelui și a Vice-Președintelui Soc.
4. Numele persoanelor împuternicite de a reprezenta Societatea la licitație.
5. Terenurile ce le are în arendă (suprafața, timpul arendării și comuna de care depinde terenul).
6. Un scurt istoric asupra activității acelei Soc. cu privire la măsurile luate pentru protecția vânatului și ce vânat se găsește pe terenurile Soc. în acea regiune și ce măsuri socotește Societatea să ia pentru îmbunătățirea vânatului.

p. MINISTRU,

(ss) Săulescu

p. DIRECTOR,

(ss) I. Iliescu

■ ■ ■

Convocare

Adunarea Generală ordinară anuală a «Uniunei» este fixată pentru ziua de Sâmbătă 31 Mai a. c. la orele 4 p. m. și se va ține la sediul «Uniunei», Bulevardul Carol No. 30.

ORDINEA DE ZI:

- 1) Darea de seamă asupra exercițiului 1923—1924.
- 2) Aprobarea bilanțului și descărcarea Consiliului de Administrație.
- 3) Complectarea Consiliului de Administrație (conform art. 25 din Statute).
- 4) Diferite chestiuni la ordinea zilei.

■ ■

Correspondența

♦ LOUIS NÖEL, LOCO. — Am primit suma de lei 150 cotizația și abonamentul Dv. pe anul 1924.

♦ N. RACOTTA. Am primit cotizația și abonamentul pe a. c.

♦ DR. VASILE POP, GHEORGHE COMȘA, DR. IZIDOR ANDERCO, GHEORGHE SENCUC, BELA MANDICS, NICOLAE IOSAN, VASILE OROSAN, ALEX. LYACHOVICS, BELA LYACHOVICS, GRIGORE ȚI-PLA, AUREL DRAGOȘ, ILIE SACACI, LUDVIG RACZKÖVY, ALEXANDRU IOBBĂGY, EMERIC KOSA, TENDER ZURCHER, FERDINAND STEHELI, MIHAI ANANIE, IOAN TELEPTEAN, PETRU MICHNEA, PETRU KERAI, VASILE GRIGOR, GHEORGHE GRIGOR, MIHAI GRIGOR, și AUREL MIHALI, toți din MARAMUREȘ, vă confirmăm primirea sumei de câte 100 lei de la fie-care plata abonamentului Dv. pe 1924. — Vă rugăm a vă da adesiunea Dv. și ca membri în «Uniune» pentru care ne veți trimite taxele cuvenite de înscriere și cotizație, conform statutului.

♦ ȘTEFAN DUNCA DIN SIGHET. — Am primit suma de lei 140 ce reprezintă taxa Dv. de înscriere ca membru aderent în «Uniune» precum și plata abonamentului la revistă pe anul 1924.

♦ DINU R. GOLESCU. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 250 cotizația și abonamentul Dv.

În numărul 45 al lunii trecute (Martie) din eroare s'a publicat la rubrica «Correspondența» restanța de plată a sumei de lei 100, pentru care vă cerem scuzele noastre.

♦ ♦

Avis Important

Următorii d-ni abonați, cărora li s'a expediat cu ramburs „Revista Vânătorilor” No. 43 (Ianuarie), nu au ridicat-o dela poșta locală. Administrația revistei ne având alt mijloc de a încasa restanțele acestea de plată, roagă pe d-nii abonați de mai jos a ne comunica dacă înțeleg să mai continue abonamentul la R. V. și în caz afirmativ, să trimeată de urgență sumele datorate, specificate mai jos, cunoscând că neachitarea lor până la finele lunii Mai atrage după sine încetarea abonamentului cu începere dela aceeași dată și ștergerea din controalele „Uniunei”.

Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată	Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată
1	Afenduli C.	Galați	150	68	Lecca G.	Iași	150
2	Alexandrescu V.	„	150	69	Löv Emil	Alba Iulia	150
3	„ Anastasie	„	150	70	Macovei Const.	Câmpina	150
4	Antonescu Adam	„	150	71	Mihăescu Ion Căpitan	R.-Vâlcea	150
5	Balais L. Maior	Blânzi	150	72	Movila N.	Iași	100
6	Bürger L.	Alba Iulia	150	73	Marinescu I.	Calărași	100
7	Borza Nichitor	„	150	74	Muhlstein L. A.	Galați	150
8	Bogdan Aurel	Galați	150	75	Mitroi Voicu	Drăgănești	150
9	Burbea I.	„	200	76	Marinescu Gh.	Ploiești	150
10	Bondulescu Iordan	Calărași	150	77	Martini Gh.	Galați	150
11	Dr. N. Becescu Colonel	Alba Iulia	100	78	Manolescu A.	Craiova	150
12	Birnescu A.	Craiova	150	79	Metzulescu A. Dr.	„	150
13	Boghian N.	Galați	150	80	Mihailov Anatol	Chișinău	150
14	Bilca Gherasim	Boziaș	150	81	Negulescu Oprea	Ploiești	100
15	C-tin A. Codreanu	Galați	150	82	Nicolau G. Serban	Câmpina	150
16	Cacara Matei	„	150	83	Neicu sau Nicu I. Marin	Ploiești	150
17	Caraman V. T.	„	100	84	Negoescu Mitică	„	150
18	Corjescu G. Căpitan	Iași	150	85	Nistor D.	Craiova	150
19	Chiriacopol Em.	Galați	150	86	Oftetz Gr.	Galați	150
20	Ciobea Vasile	„	150	87	Petrino St.	„	150
21	Constandache Emil	Bacău	150	88	Petrescu Anton	Brăila	150
22	Gh. Ciudin	Dorohoi	100	89	Păunescu A.	Pitești	100
23	Ciuntu Gr.	Galați	150	90	Popescu Gr.	Constanța	100
24	Daranueș Cornel Dr.	Alba Iulia	150	91	Parson I.	Ploiești	150
25	Dâmboveanu Gh.	„	150	92	Panaitelescu N. G.	Galați	150
26	Dumitriu Ilie Sub-Lt.	R.-Vâlcea	150	93	Petrescu St.	Craiova	150
27	Dominic Adria Dr.	Alba Iulia	150	94	Parisi Cosma	Galați	150
28	Dumitriu Cezar Inginer	Iași	150	95	Pascal I. T.	„	150
29	Dall'Orso A.	Galați	200	96	Pascu Alexandru	„	150
30	Dinescu N.	Târgoviște	150	97	Păun Ion	„	150
31	Diaconescu Gr.	T.-Ocna	150	98	Paul Anghel Dr.	Iași	100
32	Diaconescu Costică	Dorohoi	100	99	Putulache Marin	Măcișu	150
33	Diamandi Tell	Constanța	100	100	Pelaga Victor Sub-Locot.	R.-Vâlcea	150
34	Dragomir D.	Calărași	150	101	Popescu Ioan	Reghin Sasesc	150
35	Diaconescu Paraschiv	Roșiori de Vede	100	102	Râmniceanu Nicolae	Galați	150
36	Dumitriu Gh.	Lucăcești	150	103	Ribalschy Niculae	Iași	100
37	Dumitrescu Th.	Craiova	150	104	Romanescu Dimitrie	Dorohoi	100
38	Eustațiu C.	Târgoviște	150	105	Rhein E.	Galați	200
39	Furculescu N.	Loco	150	106	Rurah V. Inginer	„	200
40	Farcaseanu Robert	R.-Vâlcea	150	107	Săftoiu St. Avocat	Brăila	150
41	Fundescu N. Căpitan Int.	„	150	108	Schmidt Frederic	Galați	150
42	Georgescu Mugur	Constanța	100	109	Stoianov C.	Chișinău	100
43	Georgevici B.	Galați	200	110	Schian Nicolae Dr.	Sibiu	100
44	Gelles Const. Inginer	Galați	150	111	Ștefanovici G.	Calafat	150
45	Gatoschi N.	Iași	150	112	Șandulian G. V.	Craiova	150
46	Gazi Gh.	Galați	200	113	Stoenescu Gh.	R.-Vâlcea	150
47	Grigorescu D.	„	200	114	Scutașu O.	„	150
48	Guilles Anton	„	200	116	Suruceanu Th.	Chișinău	100
49	Gamulea N.	„	200	116	Stroici C.	Dorohoi	150
50	Gonata Pietro	„	150	117	Serbănescu Alex.	Grădiștea	150
51	Georgescu Stelian	Loco	150	118	Timara I. Căpitan	Brăila	150
52	Herbert Toma	Craiova	150	119	Trifan Gh.	„	150
53	Hamza Ion	Galați	100	120	Tolkeatos Gherasim	Galați	150
54	Horobeanu Ion	Domnești	150	121	Tatușescu A.	„	200
55	Ianculescu I.	R.-Vâlcea	150	122	Trigoni Iani	Constanța	100
56	Ignatovici Dobre	Craiova	150	123	Vasilii V. Ghiță	Galați	200
57	Isvorsky St.	Galați	150	124	Vasilatos Gh.	„	200
58	Iranovschy Ed.	Târgoviște	150	125	Vitali Grigore	„	100
59	Ionescu N.	Craiova	150	126	Vanadovo Panait	„	150
60	Jianu Nicolae Ing. silvic	Tg.-Neamț	150	127	Willibald Wilhelm Ing.	Sibiu	150
61	Ionescu D.	Viișoara	150	128	Societatea Vână. «Lebăda»	Galați	400
62	Körner Carol I.	Galați	150	129	Societ. Vână. «Ursul»	Tg.-Ocna	450
63	Kikombanu P. P.	„	150	130	Club. Vânătorilor «Solca»	Bucovina	400
64	Kristea Ghiță	„	150	131	Soc. Vână. «Dragoș Vodă»	Galați	450
65	Kalavrezos A.	„	150	132	Soc. Vână. «Vidra»	Iași	400
66	Klepp Valentin	Lipova	150	133	Soc. «Uniunea Vână. din Reșița»	Reșița	400
67	Lazari Spiro	Galați	150	134	Soc. de Vânătoare «Cerbul»	Cugir	400

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

**DIRECTIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALĂ
La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226**

TELEFON 54/2

Adresa pentru Scrisori : Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânatoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Încălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului
PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiunilor sale

livrează ciment de calitate superioară

**îndeplinind cu prisosință toate condițiunile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni**

Mai fabrică :

Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și

Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

**CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA**

**50.000.000
12.200.000**

SUCURSALE:

**Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T. Măgurele.**

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

**Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă
Operațiuni de Devize**

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârniche, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotage
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și păături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătoarești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: pentru membrii 100 lei
pentru societățile afiliate 400 „

ANUNȚURI COMERCIALE	1	pagină	5.000	Lei anual
	1/2	"	3.000	" "
	1/4	"	1.750	" "
	1/8	"	1.000	" "

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR“ ESTE
OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista Vânătorilor“ este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din țară, care au să-și spună ceva.

De aceia, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor“. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI“

D-sale

Domnului _____

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 10 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 20 LEI